TM 894.8112
D22T
TM 587
Dasan, Barati
Iramivam 1952
UNIVERSAL LIBRARY
OU_208156
UNIVERSAL LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. TM 894.8112 D22T Accession No. TM 587

Author Dasan, Barath

Title Iramisam 1952

This book should be returned on or before the date last marked below.

இரணியன் – இணையற்ற வீரன்

முதற் பதிப்பு: 1939
இரண்டாம் பதிப்பு: 1943
மூன்றாம் பதிப்பு: 1950
நான்காம் பதிப்பு: 1952

விலை ரூபாய் ஒன்று

இந் நாடகத்தை நடிக்கவோ நூலின் பகுதிகளைக் கையாளவோ ஆசிரியர் முன் ஒப்புதல் பெறவேண்டும்

அச்சிட்டது: நவபாரத் பிரஸ்,
2/141 பிராட்வே. சென்னை—1.

நான் சொல்வது!

" இரணியன் இணையற்ற வீரன் " எனனும் இந் நூலை நான ஏறத் தாழப் பதினைந்து ஆணடுகட்கு முன எழுதினேன. ஆத்திக நெருப்பில துடிதத தமிழா நெஞசுக்கு, ஏறற நீர்நிலையாயிறறு இரணியன. எதிாபாராத பெரு வரவேறபுக் கிடைத்தது இரணியனுககு.

அதுமட்டுமில்லை;

அறிஞர் S. குருசாமியவாகள இரணியனை நாடக மேடைக்குக் கொணடு வந்தார். தாமே இரணியனாக நடித்தாா. அறிஞர் K. M. பால சுப்பிரமணியனுர் முதலிய பலரையும் நடிககவும் வைத்தார். எண்ணியது வெறறியடைந்தது. அன்றைய பிறபோக்குக கருதிக கலஙகிய தமிழரின் கலக்கத்தில் ஓர் அமைதியை நான பாாத்தேன. மகிழச்சிதான்!

மற்றுமோர் பெருமகிழசசி! இரணியன நாடகம், நாடகம் எழுதும் இளைஞர்களை உணடாக்கியது! நாடகங்களை எழுதிக் குவிக்கினறாாகள. அந்நாடகங்கள் தமிழரின் மேலான கொள்கைகளுக்குப் புறம்பான வழியிலும் செல்லுவன;

தமிழின உயர்வைப் புறக்கணிப்பன ஆயினும், நல்ல நாடகத்தைத் தேடும்படியான ஓர் ஆவலை யாவது மக்களிடம் வளர்க்காமற் போகவில்லை.

கேட்டும் கேளாமலும் இரணியனை அச்சிட்டு வெளியிட்டு, பெரு வருவாய் கிடைக்கப் பட்டு மகிழ்ந்தவர் ஒருவரல்லர்: ா. வே. ரா முதலிய பலர் என்பதை எண்ணுந்தோறும் எனக்கு மகிழ்ச்சி மிகும். இன்னும் இதுபோல் எழுதும் விருப்பம் தரும்.

என் மகிழ்ச்சி நூறு பங்கு உயர்த்தப்பட்டது ஒரே நேரத்தில். என் தோழர்களாலல்ல; "இரணியனை நாடகமாக நடத்த வேண்டாம்"— இது ஆட்சியாளர் கட்டளை. எப்படி? இரணியனுக்கு ஒரே நேரத்தில் பதினாயிரக் கணக்கான தேவை ஏற்பட்டுவிட்டது.

இரணியனை மீண்டும் அச்சிடுவதன் காரணமும் அதுதான்.

இரணியனைப் படிப்போர் ஒரு செய்தியில் விழிப்போடிருக்க வேண்டும். அப்போது நான் எழுதிய இரணியனில், இப்போது மாணவர்க்குப் பிடிக்காதது ஒன்றுண்டு. வட சொற்களைக் கலந்திருப்பதுதான். அப்பிழையைத் திருத்திப் படித்துக் கொள்ளும் ஆற்றல் மாணவர்களிடம் உண்டு.

புதுவை
11—12—'52

பாரதிதாசன்

முகவுரைக் குறிப்புகள்

1

" இங்ஙனந் தாஞ்செய்த வெறியாட்டு வேள்விகளை அழித்ததைப் பற்றியே அவ்வாரியர் பெரிதுஞ் சினங் கொண்டு அவ்வேளாளரையும் அவருள் அரசரான வேளிரையுந் தாசியர், இராக்கதர், அசுரர் என்று இகழ்ந்துகூறி அவரைத் தாழ்த்துதற் பொருட்டுப் பொய்யான பல புராணக கதைகளையும் எழுதி வைப்பாராயினர்."

மறைமலையடிகள்,

"வேளாளர் நாகரிகம்—"(பக்கம் 46.)

2

" ஆரியப் பார்ப்பனர்கள் அவசிய நிமித்தமே தமிழை உபயோகிக்கிறார்கள். அதாவது, ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக் கொள்வதுபோல். அவர்களுக்குச் சொந்த மொழி சமஸ்கிருதமேயாகும். ' தமிழைவிட, சமஸ்கிருதமே மேல்' என்பதே அவர்களின் முடிந்த முடிபு. ஆகையால் பார்ப்பனர்கள் தமிழரல்லர்."

ஸர் ஏ. டி. பன்னீர்செல்வம்,

வேலூர் சொற்பொழிவு—(27—12—38)

3

" ராமன் காலத்தில் தென் இந்தியா "தாஸ்யூக்கள்" என்ற ' ராக்ஷஸர்களுக்கு 'ச் சொந்தமாயிருந்தது. இவர்கள் ஆரிய முனிவர்கள் செய்துவந்த யாகத்தை எதிர்த்தார்கள். இருந்தாலும் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த ஆரியர்களைப் போலவே இந்த ராக்ஷஸர்கள் என்பவர்களும் நாகரிக மடைந்தார்கள்."

பி. டி. சீனிவாசய்யங்கார்,

"இந்திய சரித்திரம்—முதற் பாகம்" —(பக்கம்-19)

4

"ஓ ! இந்திரனே ! இடியை வைத்திருப்பவனே! எங்களுடைய பிரார்த்தனையைக் கேள் ! 'தஸ்யூக்க'ளின் மீது

இடியைப் போடு! 'ஆரிய'ருடைய பலத்தையும் கீர்த்தியையும் அதிகப்படுத்து."

"ரிக்வேதம்",
அதிகாரம் 1—(103:3)

5

"நம்மைச் சுற்றி நாலாபக்கங்களிலும் தஸ்யூக் கூட்டத்தார் இருக்கிறார்களே! அவர்கள் யாகம் செய்வதில்லை. அவர்கள் ஒன்றையுமே நம்புவதில்லை. அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களே வேறாயிருக்கின்றன. அவர்கள் மனிதர்களே அல்ல! ஓ எதிரிகளை அழிப்பவனே! அவர்களைக் கொல்லு! தாஸா வம்சத்தை அழித்துவிடுவாயாக!"

"ரிக்வேதம்"
அதிகாரம் 10—(22-8)

6

"ஆதிகாலத்துப் பிராமணர்கள் ரத்தத்தைத் தொடுவதில் அவமானப்படவில்லை. அவர்களுடைய கடவுளுக்கு மிருகங்களைக் கொன்று யாகஞ் செய்தார்கள்."

டி. வி. ஆலன்.
"இந்திய வரலாறு"—(பக்கம்-8)

7

"காடுகளிலிருந்த மக்கள் யாரென்பது ராமருக்கும் அவரைச் சேர்ந்த ஆரியர்களுக்கும் தெரியாது. அழகில்லாதவர்களைக் குரங்குகளென்று அழைத்தார்கள். அவர்களிலேயே மிகுந்த பலமும் தைரியமும் செல்வாக்குமுடையவர்களை அரக்கர்களென்று அழைத்தார்கள். தென் இந்தியாவில் வசித்த மக்களே இப்பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டார்கள்."

சுவாமி விவேகானந்தர்

"சொற்பொழிவுகளும் கட்டுரைகளும்: ராமாயணம்"
—(பக்கம் 587, 589)

8

"ராமாயணக கதை யெனபது வட இந்திய ஆரியர் கள தென் இந்திய தஸ்யுககள அல்லது திராவிடாகள மீது படையெடுத்து வெறறி பெறறதைச தெதரிபப தாகும்."

பி. சிதம்பரம் பிள்ளை, B.A., B.L.

"திராவிடரும் ஆரியரும்"—(பக்கம் 24)

9

"ஆரியாகளின ஒழுகக ஈனமான செயலகளில் குடிப் பதும் சூதாடுவதும சிறநதவைகளாகும். இவை இரணடை யும் நிரூபிக்க ரிக்வேதத்தில அதிகர சானறுகள இருக கின்றன."

ராகோஸின்

"வேதகால இந்தியா"

10

"ராமாயணக கதையானது, புரோகித வகுப்பாருக கும யுத்தவீரர் கூட்டத்திறகும உணமையாகவே நடந்த சசசரவையும் சணடையையும் குறிபபதாகும. இவவிஷய மானது இலககிய உருவததில உபநிஷததுககளிலு மிருக கிறது. ராமன தென இநதியாவிலுள்ள ஆரியரலலாத கூட்டத்தோடு நட்புககொணடான. அவாகளே குரஙகுக ளென்றும, கரடிகளென்றும வாணிககப பட்டிருககி றாாகள்."

ரோமேஷ் சந்தர் டட், I.C.S., C.I.E.

"பண்டைய இந்தியாவின் நாகரிக வரலாறு"

—(பக்கம் 139, 141)

11

"ராமாயணக கதைக் காலததில் தென இநதியா முழு தும ஆரியரல்லாதார் வசித்து வந்தாாகள். இவாகளைத தான ராமாயணத்தின ஆசிரியா குரஙகுகளென்றும் கரடி-

களென்றும், லங்கையிலுள்ள ஆரியரல்லாத மக்களை அசுரர்களென்றும் வாணித்து எழுதிவைத்தார்."

ரோமேஷ் சந்தர் டட், I.C.S., C.I.E.
"புராதன இந்தியா"—(பக்கம் 52)

12

"ஆரியரல்லாத தேசமக்கள் காடுகளுக்குள் விரட்டப்பட்டார்கள். அதுவும் போதாதென்று அவர்களை ராக்ஷசர்கள் என்றும் அசுரர்கள் என்றும் ஆரியக் கவிகளும் ஆரியப் புரோகிதர்களும் நூல் எழுதிவைத்தார்கள். ஆரியரல்லாதவர்களுக்கு ஏற்கனவே இருந்த "தஸ்யு" அல்லது விரோதி" என்ற பெயர் நாளடைவில் பிசாசு, பூதம், ராக்ஷசர்கள் என்ற பெயர்களாக மாற்றப்பட்டு விட்டது"

ஸர் வில்லியம் வில்ஸன் ஹண்டர்,

K.C.S.I., C.I E., M.A. (oxon) L.L.D. (கேம்பிரிட்ஜ்),
"இந்திய மக்களின் வரலாறு"—(பக்கம் 41)

13

"திராவிடர்கள் தங்கள்மீது படையெடுத்து வந்த ஆரியர்களோடு கடும்போர் புரியவேண்டியிருந்தது; இத்தகைய சண்டைகளின் வேகத்தையும் கடுமையையும் குறிக்கக் கூடிய பல சுலோகங்களை ரிக் வேதத்தில் காணலாம்."

Dr. ரமேஷ் சந்த்ர மஜூம்தார், M. A., ph. D.
பேராசிரியர் டாக்கா பல்கலைக்கழகம
"பூர்வீக இந்திய வரலாறும் நாகரிகமும்"—(பக்கம் 22)

14

"ராமாயணக் கதையானது ஆரியர்களுடைய பலத்தைக் குறிப்பிடவும், அவர்களுடைய எதிரிகளும் விரோதிகளுமாகிய திராவிடர்கள் எவ்வளவோ உயர்ந்த நாகரி

கத்தை அடைந்திருந்துங்கூட, அவர்களை மிக மோசமான முறையில் சித்தரித்துக் காட்டுவதற்காகவும் எழுதப்பட்டதாகும்."

புலவர் டி. பொன்னம்பலம் பிள்ளை,
"மலபார் க்வார்டர்லி ரெவ்யூ."

15

"வெற்றி பெற்றவர்களுக்கு இயற்கையாக ஏற்படும் அகங்காரத்தில், பிராமணர்கள் தங்கள் விரோதிகளாகிய "தஸ்யூக்களை" குரங்குகளென்றும், கரடிகளென்றும், ராக்ஷஸர்களென்றும் எழுதி வைத்தார்கள். ஆனால் இவ்வாறு இழிவுபடுத்தப்பட்ட வகுப்பாளர்களிடமிருந்து பல நாகரிகங்களை இப்பிராமணர்களே கற்றுக் கொண்டார்களென்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்."

ஷோஷி சந்தர் டட்,
"இந்தியா-அன்றும் இன்றும்."—(பக்கம் 15)

16

"பூனே இனத்தார் தங்கள் மஹாராஜாகிய கவர்னரைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது :—

"எங்களுடைய பரம்பரையும் (பிராமணர்) நாயகளுடைய பரம்பரையும் (திராவிடர்கள்) ஆதிகாலந் தொட்டே ஜன்ம விரோதிகள் என்பது எங்களுக்குந் தெரியாததல்ல; அதாவது, மிகப் பழைய காலத்தில் ஆரியர்கள் தஸ்யூக்களைக் கேவலப்படுத்திய காலம் முதல்—'சுரர்கள்' என்பவர்கள் 'அசுரர்கள்' என்பவர்களோடு சதா சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்த காலம் முதல், நாங்கள் பகைவர்களாவோம்!"

பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர்,
"சென்னை மிருகக் காட்சி சாலையில் "நமக்குள்"—(பக்கம் 11)

17

" இந்திரனையும் இதர கடவுள்களையும் பூசித்தவர்களும், அவைகளைப் பின்பற்றியவர்களும் தேவர்களென்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். இந்திர வணக்கத்தை எதிர்த்தவர்களையும் அசுரர்கள் என்று அழைத்தார்கள். இவ்விரு கூட்டத்தாருக்கும் விடாப் பகை இருந்து கொண்டே வந்தது."

ஏ. ஸி. தாஸ், M.A., B.L.
வரலாற்று ஆசிரியர், கல்கத்தா பல்கலைக்கழகம்
" ரிக்வேத காலத்து இந்தியா—முதற்பாகம் "—(பக்கம் 151)

18

" இந்தியாவின் தென்முடிவிலுள்ள ராஜ்யங்களை நோக்கி வருவதில் பிராமணர்கள் வெற்றியடைந்ததும் அங்குள்ள ஆந்திரா, சேரா, சோழா, பாண்டியா ஆகிய எல்லாருடைய ராஜ்யங்களும் மிக நாகரிகமான நிலையிலிருப்பதைக் கண்டார்கள்."

வின்சென்ட் ஏ. ஸ்மித்,
" ஆக்ஸ்போர்ட் இந்திய வரலாறு"—(பக்கம் 14)

19

" ஆரியன் என்ற பதம் தங்களையும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் இந்தியாவின் புராதன மக்களிடமிருந்து தங்களைப் பிரித்துக் காட்டும்பொருட்டு வேதப் பாக்களை இயற்றியவர்கள் கொடுத்துக்கொண்ட பெயரேயாம். அப் புராதன குடிமக்களை தஸ்யூக்களென்று எழுதி வைத்தார்கள்."

கேம்பிரிட்ஜ்,
" பழைய இந்தியாவின் வரலாறு "—(1922)

20

" இந்திய ஆரியர்களிடம் மனிதர்களைக் கொன்று யாகம் செய்யும் வழக்கம் இருந்ததென்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்."

இம்பீரியல் இந்தியன் கெஜட்டியர்,
வால்யூம்—1. 1909—(பக்கம் 405)

21

" ஆரியரல்லாதவர்களை ரிக்வேதத்தில் "தாசர்" என்றும், 'தஸ்யூக்கள்' என்றும், 'அசுரர்கள்' என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆரியருக்கும் ஆரியரல்லாதாருக்கும் இருந்துகொண்டிருந்த அடிப்படையான பகைமையைப் பற்றி ரிக்வேதத்தில் பல இடங்களில் காணலாம். இரு வகுப்பாருக்கும் இருந்த கலை வேற்றுமையும், அரசியல் வேற்றுமையுமே இந்தப் பகைமைக்குக் காரணமாகும்."

ராதா குமுத் முக்கர்ஜீ. M.A., ph. D.

இந்திய வரலாற்றுப்பேராசிரியர், லக்னோ பல்கலைக் கழகம்

"ஹிந்து நாகரிகம்"—(பக்கம் 59,)

22

"ராமாயணக் கதையின் உட்பொருள் என்னவென்றால், ஆரிய நாகரிகத்திற்குத் தலைவனும் அதை உணர்த்துபவனுமான ராமனுக்கும், ஆரியரல்லாத நாகரிகத்திற்குத் தலைவனும் அதை உணர்த்துபவனுமான ராவணனுக்கும் நடந்த சண்டையேயாகும்."

ஷை—(பக்கம்141)

23

" தமிழர்—இந்தியாவின் தென்கிழக்கு பாகத்திலும் லங்கையின் சில பகுதிகளிலும் வசிப்பவர்கள், ஆரியரல்லாத திராவிட வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்."

"தமிழ்—மேற் சொன்னவர்களால் பேசப்படும் மொழி."

சர். ஜேம்ஸ் மர்ரே,

"புதிய ஆங்கில அகராதி" —(பக்கம் 67—T)

24

" ஆரியர்கள் தங்கள் மொழியைப் புகுத்த முடியாமற் போனதுமன்றி அதற்கு மாறாக, ஆரியரல்லாதவர்களுடைய மொழியைத் தாங்கள் கற்றுக்கொண்டு, அவர்க

ளுடைய நாகரிகத்தையும் பின்பற்ற வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது."

சர். பண்டர்கரின் கட்டுரைகள்
வால்யூம் III—(பக்கம் 10)

25

"தமிழர்கள் ஆரியர்களை வடவர்கள் என்ற பொதுப் பெயரால் அழைத்தார்கள்; உண்மையாகவே வடக்கே யிருந்து வந்தவர்களாதலால்."

கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார், M.A., ph. D.
கல்கத்தா பல்கலைக்கழகம்
"தென் இந்தியாவும் இந்தியக்கலையும்"—(பக்கம் 3)

26

"ஆரியர்கள் சூதாடுவதில் பித்துப் பிடித்தவர்கள். பந்தயத்தில தங்களுடைய மனைவிகளையும், அவர்களது சொந்த சுதந்தரத்தையுங்கூடப் பந்தயமாக வைத்து விடுவார்கள்."

சர். ஜார்ஜ் டன்பார்,
"இந்திய வரலாறு"—(1936) (பக்கம் 10)

27

"ராமாயணத்தில் குடிகாரர்களைச 'சுரர்'களென்றும், குடியை வெறுத்தவர்களை 'அசுரர்க'ளென்றும் வேறுபடுத்திக கூறப்பட்டிருக்கிறது."

ஹென்றி ஸ்மித் வில்லியம்ஸ், L. L. D.
"வரலாற்றுக்காரர்களின் உலக வரலாறு"-
வால்யூம் II—(பக்கம் 521)

28

"ஆரியர்கள் தங்களால் தோற்கடிக்கப்பட்ட எதிரிகளாகிய திராவிடர்களைப் பற்றிய தங்கள் கருத்துக்களை அவர்களுடைய மதப் புத்தகங்களில் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். திராவிடர்களைத் 'தஸ்யூக்க'ளென்றும் 'தானவர்'

களென்றும். 'ராக்ஷசர்'களென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இவ்விதம் ஆரியக்கவிகள் திராவிடர்களமீது வெறுப்புக் கொண்டிருந்ததானது அவர்கள் இந்தியாவிற்குள் சிறுகச் சிறுக நுழைந்து ஆதிக்கம் பெறுவதில் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையே காட்டுகிறது."

C. S. சீனிவாஸாச்சாரி, M. A.

வரலாற்றுப்பேராசிரியர், பச்சையப்பன் கல்லூரி. சென்னை.

& M. S. ராமசாமி அய்யங்கார், M. A.

வரலாற்றுப்பேராசிரியர், அரசினர் கல்லூரி, விஜய நகரம்—"இந்திய சரித்திரம் முதற்பாகம் — ஹிந்து இந்தியா"—(பக்கம் 16, 17)

29

"ஆரிய வம்சத்தாரில் சமஸ்கிருதம் பேசியவர்கள் மட்டும் இந்தியாவின் மேற்குக்கணவாய் வழியாக நுழைந்து கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வட இந்தியாவை அடைந்தார்கள். அங்கு தங்களைவிட முன்னேற்றமான நாகரிகமுடைய ஒரு கூட்டத்தாரை, அதாவது, திராவிடர்களைச் சந்தித்து, அவர்களிடமிருந்து பல நாகரிகங்களைக் கற்றுக்கொண்டார்கள்."

H. G. வெல்ஸ்,

"உலகத்தின் சிறு வரலாறு"—(1922)-(பக்கம் 105)

30

"ஜாதிப் பிரிவுகள் நான்கில், அதாவது, பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் இவர்களில் முதல் மூன்று வகுப்பார்களும் ஆரியர்களைச் சேர்ந்தவர்கள். கடைசி வகுப்பார் இந்தியாவின் புராதனக் குடிகள்."

The New Age Encyclopaedia...VOL II

(1925)—(பக்கம் 273)

31

"பிள்ளையில்லாமல் அந்தக குலம் நசிக்கிறதாயிருந்தால் அப்போது அந்த ஸதிரீ தன் கணவன், மாமனார்

முதலானவர்களின் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தன் மைத்துனன் அல்லது தன் கணவனுக்கு ஏழு தலை முறைக்குளபட்ட பங்காளி இவர்களோடு மேற்சொல்லு கிறபடி புணர்ந்து குலத்துக்குத் தக்கதான ஒரு பிள்ளை யைப் பெறறுக்கொளளலாம."

மநுதர்ம சாஸ்திரம்

(அத்தியாயம் 9 சுலோகம் 58)

32

"இரண்டு இதிகாசங்களும் ஆரியர்கள பரவிய பரு வங்களை வெகு தெளிவாயக குறிப்பிடுகினறன. மகா பாரதம் கஙகை நதி வெளியில் அவர்கள பரவியதையும் ராமாயணம் தென இந்தியாவை அவர்கள கைபபறறியதை யும் உணர்ததுகினறன."

C J. வார்க்கி, M. A.

வரலாற்று ஆசிரியர், மங்களூர்—

"இந்திய வரலாற்றுப் பாகுபாடு"—(பக்கம் 15)

33

"மகாபாரதக் கதையில் 'இடும்பா' எனறு ஒரு ஆரியரல்லாத பெண்மணி—அவள தேசத்தின உணமைப் புதல்வி, கதையை யெழுதிய பார்பபனக் கவிககுத் தனக் குளள ஜாதி துவேஷத்தின் முதிர்ச்சியில் இந்தப் பெண் மணியை 'ராக்ஷஸி' எனற பெயர் தவிர வேறு பெயரால் வர்ணிக்க முடியவில்லை. இந்தியாவில் மிகப் புராதன காலத்தில்கூட, சரித்திர காலத்திற்கு முன்புகூட, மனிதர் களைச் சாப்பிடக்கூடிய 'ராக்ஷஸர்'கள் இருந்ததேயில்லை... இந்த 'ராக்ஷஸர்' எனற பயஙகரப் புரளியானது வைதீகப் பார்ப்பனரின மூளையில் தோனறிய கறபனையேயாகும்."

நாகேந்திர நாத் கோஷ், M.A., B.L.

கல்கத்தா உயர் நீதிமன்றம்—

"இந்திய ஆரியரின் இலக்கியமும் கலையும்"—(பக்கம் 194)

34

"விஷ்ணு என்ற கடவுள் ஒரு க்ஷத்திரிய வீரனுக வணங்கப்பட்டு, ஆரியக் கூட்டத்தாருக்கு அடிக்கடி போதனை செய்யவும், அவர்களுக்கு வெற்றியுண்டாக்கவும் அடிக்கடி அவதாரஞ் செய்வதாக எல்லோராலும் கருதப் பட்டது."

E. B. ஹாவெல்,

"இந்தியாவில் ஆரியர் அரசாட்சியின் வரலாறு (1918)
—(பக்கம் 32)

35

"சுருங்கக் கூறவேண்டுமானுல், பிராமணர்கள் கல்வியைத் தங்களுக்கே சொந்தமாக்கிக் கொண்டு தங்களுடைய நிலைமையைத் துஷ்பிரயோகப்படுத்தி, தாங்கள் இஷ்டம் போல எழுதிய கட்டுக் கதைகளுக்கு எல்லா விஷயங்களையும் உட்படுத்தி வைத்தார்கள். இந்தக் கற்பனைக் கதைகள் அனைத்தும் வேண்டுமென்றே, கெட்ட எண்ணத்துடன், சாமர்த்தியமாய்ப் பிறரை அழுத்தி, தங்கள் நிலைமையை உயர்த்திக் கொள்வதற்காகவே எழுதப்பட்டவைகளாகும்."

ஹென்றி பெவரிட்ஜ்,

"விரிவான இந்திய வரலாறு—முதற்பாகம்" (1895)—
—(பக்கம் 15)

36

"சரித்திரத்திற்கு முந்திய காலத்துச் சில சின்னங்கள் தவிர, வட இந்தியாவிலுள்ள திராவிடக்கலை, நாகரிகம் அத்தனையும் ஆரிய வெள்ளத்தால் அடித்துக்கொண்டு போகப் பட்டது. ஆனால் தென் இந்தியாவில் அவ்விதம் நடக்க வில்லை; நடக்க முடியவுமில்லை. இங்கு ஆரிய நாகரிகம் மிகச் சாதாரண முறையில்தான் பரவ முடிந்தது. அதனுடைய் பேரலைகள் இங்கு சிறு சிறு துளிகளாகச் சித றடிக்கப்பட்டன."

K. N. சிவராஜ பிள்ளை, B.A.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
"பண்டைத் தமிழர்களின் வரலாறு" (1932)—(பக்கம் 4)

37

"இதிகாசஙகளில தட்சிண இநதியாவைப்பற்றி எழுதும்போது, காட்டுமிராண்டிகளும், அசுராகளும், ராக்ஷஸர்களும், தஸ்யூக்களும் வசிககும நெருககமான காடுகளைக் கொணட பிரதேசம் எனறு கூறப்பட்டிருககிறது."

G. H. ராலின்ஸன், C.I.E.
"இந்தியர்"—(பக்கம் 155)

38

"இந்திய ஐரோப்பியர்களால் தோறகடிக்கபபட்ட கறுப்பு மனிதர்களை தஸ்யூக்களெனறும கொளளைக்காரர்களெனறும் அடிக்கடி பிசாசுகளாக மாறக்கூடியவர்களெனறும் வேத இலககியஙகளில கூறப்பட்டிருககிறது."

பால் மாஸின் அவர்செல்,
"புராதன இந்தியாவும் இந்தியாவின் நாகரிகமும்"
(1934)—(பக்கம் 19)

39

"மேறகுத் திபேத்தையும ஆப்கானிஸதான மலைப் பிரதேசஙகளையும தாணடி முதன் முதல் இந்தியாவுக்குள வந்த ஆரியர்கள சமஸகிருதத்தைப் போனற ஒரு பாஷையைப் பேசினாகள. இந்தியாவுககுள ஆதியில் நுழைந்த இந்த வெள்ளையாகள தஙகள சட்ட திட்டஙகள, பழக்கஙகள், கவிதைகள், மதநம்பிககைகள முதலியவைகளை இந்தப் பாஷையிலேயே எழுதி வைத்துக்கொண்டனர்."

ஸர். ஹாரி ஜான்ஸ்டன், G.C.M.G.K.C,B.
"இந்தியாவில் அன்னியர்கள்" (1913)—(பக்கம் 13)

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

பாரதிதாசன் கவிதைகள்
-இரண்டாம் தொகுதி

இசையமுது-இரண்டாம் பகுதி

இன்பக்கடல்

குயில்—12—குரல்களின்
தொகுப்பு

அமிழ்து எது?

திராவிடர் புரட்சித் திருமணத்
திட்டம்

திருமணம்-குடும்ப விளக்கு 3.

மக்கட்பேறு-குடும்ப விளக்கு 4.

முதியோர் காதல்—குடும்ப
விளக்கு 5.

பாரதிதாசன் ஆத்திசூடி

தாழ்த்தப் பட்டார் சமத்துவப்
பாட்டு

இவர்களைத் தெரியுமா ?

இரணியன : — தமிழமனனன

லீலாவதி : — மனனி

பிரகலாதன : — இளவரசன

சித்ரபானு : — ஆரிய நஙகை

காங்கேயன : —சித்ரபானுவின அணண
பிரகலாதனின பளளி நணபன

கஜகேது : — சிதரபானுவின தந்தை

மறறும :

சேனாதிபதி, மந்திரி, சேவகர்கள்,
கொலையாளிகள், பிற அரசவை
உறுப்பினர், ஆரியர், மகரிஷி.

திராவிட நாட்டுப் பண்

இசை—மோகனம். தாளம்—ஆதி

(எடுப்பு)

வாழக வாழகவே
வளமார் எமது திராவிடநாடு
வாழக வாழ்கவே!

(அடி)

1 சூழும் தெனகடல் ஆடும் குமரி
தொடரும் வடபால் அடல்சேர் வங்கம
ஆழும் கடல்கள கிழக்கு மேறகாம
அறிவும் திறலும் செறிந்தநாடு (வா)

2 பண்டைத்தமிழும் தமிழில் மலர்ந்த
பண்ணிகர் தெலுஙகு துளுமலையாளம்
கண்டை நிகர்கன னடமெனும் மொழிகள்
கமழக் கலைகள சிறந்தநாடு (வா)

3 அள்ளும் சுவைசேர் பாட்டும் கூத்தும்
அறிவின் விளைவும் ஆர்ந்திடு நாடு
வெள்ளப் புனலும ஊழித்தீயும்
வேகச்சீறும் மறவர்கள நாடு (வா)

4 அகிலும் தேக்கும் அழியாக் குன்றம
அழகாய முத்துக் குவியும் கடல்கள
முகிலும் செநநெலும் முழங்குநனசெய
முல்லைக் காடு மணக்கும நாடு (வா)

5 அமைவாம் உலகின் மக்களை யெல்லாம்
அடிநாள ானற அனனை தந்தை
தமிழர்கள கண்டாய அறிவையும் ஊட்டிச்
சாகாத் தலைமுறை ஆக்கிய நாடு (வா)

6 ஆறறில் புனலின ஊறறில் கனியின
சாறறில் தெனறல் காறறில் நலல
ஆறறல் மறவர் செயலில் பெண்கள
அழகில் கறபில் உயர்ந்த நாடு (வா)

7 புனலிடை மூழகிப் பொழிலிடை யுலவிப்
பொனனுர் இழையும் துகிலும் பூணடு
கனிமொழி பேசி இல்லறம் நாடும
காதல் மாதா மகிழுறும நாடு (வா)

8 திஙகள வாழக செங்கதிா வாழக
தெனறல் வாழ்க செநதமிழ வாழக
இங்குத் திரவிடர் வாழக மிகவே
இனபம் சூழந்தே எங்கள நாடு (வா)

★

- இரணியன் -

இணையற்ற

வீரன்

★

காட்சி 1.

இடம்: சிங்கார வனம்.
உறுப்பினர்: ப்ரகலாதன், காங்கேயன், சித்ரபானு

(ப்ரகலாதன், காங்கேயன் இருவரும் ஒரு சோலையை அடைகிறார்கள்.)

காங்கேயன்: ப்ரகலாதா! என்ன ரமணீயமான சிருங்கார வனம! சந்தனம், அசோகம, சூதம் ஆகிய மரங்களின தளிர்கள தென்றலால் அசைவது நம் வரவு கண்டு தமது கரங்களால் ஆலவட்டம் அசைப்பது போல் இருக்கிறது. பெண்கள் குலுக்கென்று சிரித்தவுடன் அவர்களின் தாவளயமான பறகள தோன்றி மறைவதுபோல் முல்லையரும்புகள் வெளித் தோன்றுவதும், பிறகு காற்றால் புதரில் மறைவது மாயிருக்கின்றன. விதவித புஷ்ப வாசம் நமக்குப் புளகம் உண்டாக்குகிறது.

ப்ரகலாதன்: காங்கேயா! மிக்க அழகிய சோலைதான! ஆயினும் என் மனம மாத்திரம் இங்கில்லை.

காங்கேயன்: அதென்ன! வேறென்ன சிந்திக்கின்றாய்!

ப்ரகலாதன்: எனது அருமைத் தந்தையாராகிய இரணியச் சக்ரவர்த்தி என்க்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டு

வதறகு எண்ணிஞர். அதற்காக என்ளே உலகச் சுறறுப் பிரயாணம் செய்ய அனுப்பிஞர். நீயோ, எனது பாடசாலே நண்பன. நான் உன்ளேயும் உட னழைத்து வந்தேன். நாம் நமது நகரத்தை விட்டு வநது இன்று நாட்கள் பல ஆகினறன: இன்றுவரை நமது நாட்டைவிட்டு நாம் அகனறபாடில்லே. நமது உலக சுறறுப் பிரயாணம் தீர்வது எந்நாளோ தெரிய வில்லே. நமமுடன வந்த உடற்காப்பாளர்களே அடுத்துளள காட்டில் விட்டு வந்துள்ளோம். அவர் களே விட்டு, நாம் இவவளவு தூரம் வந்துவிட்டோமே! நடுக்காட்டில் கூடாரத்தில் தங்கியுளள நமது உடற காப்பாளருககு எனன ஆபத்து உண்டாகுமோ என பதிலேயே எனது கவனம செல்லுகினறது.

காங்கேயன் : ப்ரகலாதா இந்நாட்டுத் தமிழனல்லவா நீ! நமமுடன வந்துள்ள சேவகர்களனேவரும் பசசைத் தமிழர்களலலவா! உனக்கு அவைகளேப் பறறிய அசசம் பிறக்கக காரணமில்லேயே! உனககாக அவர் களும் அஞசக் காரணமில்லேயே! அஞசுவோன எனபோன ஆரியப் பார்ப்பனனல்லவோ! இது கிடக் கட்டும. "நமநாட்டை விட்டு இனனும் நீஙகியபாடில் லேயே! வேறு தேசஙகளுககு இனனும எப்போது செலவது" எனறு கேடகிருயே! உனது தந்தையா ராகிய வீராதி வீர வீரமார்த்தாண்ட இரண்யச சக்ர வாத்தி உனனே உலகச சுறறுப பிரயாணத்திறகு அனுப்பியதின நோக்கமெனன? அதை யோசி! அடாடாடாடா! அதையல்லவா யோசிகக வேண டும்! அஙகுள்ள இயறகை எழில்கள, அங்குளள மகக ளின வாழககை முறைகள் இவைகளே யறியத்தானே! இப்போது நாம் வேறு என்ன செய்கின்ருேம்! அதுவு மல்லாமல், சொந்த நாட்டின் இயறகையை நன்றாகத்

தெரிந்துகொள்ளாமல் அயல் நாட்டைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வது கேலியல்லவா? யோசித்துப் பார்! அடாடாடா! அதையல்லவா யோசிக்க வேண்டும்!

ப்ரகலாதன் : நீ பிரமாதமாக யோசித்துவிட்டது போதும் நிறுத்து! ஓர் அரசகுமாரன்; அதாவது எதிர்காலத்தில் அரசாங்கத்தை நடத்த இருப்பவன் உலகச் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்வது சோலைகளையும், சோலைகளிலுள்ள பறவைகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவா? அன்று, உலகிலுள்ள பற்பலதேச ஆட்சி முறைகளைத் தெரிந்து வரவேண்டியதற்காகத்தான்.

காங்கேயன் : ப்ரகலாதா! நான் அதை ஆட்சேபிக்கவில்லை ஆம் உண்மைதான். நான் உன் சொல்லை ஆட்சேபிக்கவே முடியாது. உண்மையில் நீ பஹு புத்திசாலி. மேலும் சக்ரவர்த்திக்குப் பிறந்த பிள்ளை அப்படித்தானே இருக்கும்: உண்மை! நீ சொன்னது உண்மைதான். இந்த ஸ்ருங்கார வனத்தைப் பார்த்த உடன் நாம் கூடாரத்திற்குத் திரும்பிவிட வேண்டியதுதான். பிறகு அங்கிருந்து அயல் நாட்டுப் பிரயாணத்தை உடனே ஆரம்பித்துவிட வேண்டும். நாம் தாமதிக்கலாகாது. நீதான் சுறுசுறுப்பில்லாமலிருக்கிறாய்.—ஆஹா? அதோ! அத்தடாகத்தினின்று கிளம்பும் ஒரு வகைச் சத்தம் எதுவாயிருக்கும்? சிசிலிக் குருவிகள் அல்லது சக்ரவாகம் தனது இரைக்காக ஜலத்தில் வீழ்வதால் ஏற்பட்ட சப்தமல்லவா ?

(குளத்தை நோக்கிக் காங்கேயன் போகிறான். ப்ரகலாதனும் உடன் செல்லுகிறான், சிறிது தூரம் சென்று நின்று)

ப்ரகலாதன் : *ஆஹா! இளைய அன்னங்களின் செக்கச் சிவந்த கால்களும், அலகும், களங்கமற்ற வெண்மை உடலும் வயிரக் குவியலில் மாணிக்கத் துண்டங்கள் கிடப்பது போலிருக்கின்றன! அடடா! அந்தப் பெட்டை அன்னத்திறகுச் சேவலிடம் பிணக்கமோ?*

காங்கேயன்: *ஆஹா! எனன மதுரமான காட்சி! ப்ரக லாதா! அதோ பார்! அழகிய கலாபத்தை விரித்து ஆடும் மயிலை! அதறகுத் தக்கபடி பாடும் குயிலை! ஒரு பக்கம் தேனீக்கள பொமமெனறு முரலும் சுருதி! மரங்கொத்தி தனது கொத்துககளால் ஏறபடுத்தும் தாளம்! தெனறலொடு மணம் ஒரு பக்கம்! இனிமை யான கச்சேரி—ஐம்பொறிகட்கும் ஏககாலத்தில் இச சிங்காரவனம் விருந்து செய்கிறது.*

(மேலும் செல்லுகிறுர்கள். தனிமையில் அங்கு சித்ரபானு காணப்படுகிறுள். ப்ரக லாதன் பார்க்கிறுன்)

ப்ரகலாதன்: *ஆஹா! நண்பா! அதோ பார், ஒரு வியப் பான காட்சி! நாம் காணும் இந்த அற்புதக் காட்சி யின் அர்த்தமென்ன?*

(ஆச்சரியத்தோடு கவனிக்கிறுன்.)

காங்கேயன்: *நீலோற்பல நேத்திரம்! மின்னல் ஒளியை ஒழுகவிடும் மந்தகாசம்! மலர்க்கொடி யிடை! அசல் அன்னத்தின் நடை! ஆகிய இவைகள் தாம் நீ காணும் காட்சியில் அடங்கியுள்ளவை! இன்னும் விரிவான அர்த்தம் சொல்ல வேண்டுமானுல் அந்தி மாலைப் பொழுது! இன்பத் தென்றல்; இடையில் நீயும் அவ் வனிதையும்! இளம் பருவத்தின் துடி-துடிப்பு! முக்கிய மாகச் சொல்ல வேண்டுமானுல் காதல் திருவிழாவின துவஜாரோகணம்!*

பாட்டு

சித்ரபானு:

ஓடி வாடி—சகி (ஓடி)
தனிமையில் நானே
தவிக்கலா னேனே
சஞ்சலம் வந்ததடி அஞ்சுகமே மானே (சகி ஓடி)

ஆடவர் இங்கே
அணுகினார் அங்கே
அட்டகாசம் செய்கின்றாய் உன்றன் நேசம் எங்கே (சகி)

கற்புறு மாது
கலங்கிடும் போது—நீ
எப்படியோ மறைந்தாய் இதுவே மகா சூது (சகி)

(எங்கேயோ இருக்கும் தோழியை அழைப்பது போல்)

சகி அம்சா! சகி அம்சா!! எனனடி நான் தனிமையாக இருக்கிறேனே! சீக்கிரம் வா! சகி! அம்சா! ஓடி வந்து உதவி செய்!

(ஆடவரைக்கண்டு அஞ்சுவதுபோல் பாவனை செய்கிறாள்.)

காங்கேயன்: நேசா! நீயாகிலும் சென்று உதவி செய்யலாகாதா? உன் மனம் என்ன கல்லா? அந்த இள நங்கைக்கு என்ன ஆபத்தோ தெரியவில்லையே! உதவி கோருகிறாளே!

(ப்ரகலாதன் சித்ரபானுவிடம் ஓடி நின்று)

ப்ரகலாதன்: பெண்ணே உனக்கு என்ன கெடுதி ஏறபட்டது? எதற்காக உதவி கோருகிறாய்? என்னிடம் கூறு!

(சித்ரபானு ப்ரகலாதனை உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரையில் கவனிக்கிறாள். உடனே மூர்ச்சித்து விழுவது போல் பாவனை காட்டுகிறாள்.)

ப்ரகலாதன்: காங்கேயா! காங்கேயா!!

காங்கேயன்: (ப்ரகலாதன் சமீபத்தில் ஓடி நின்று.) இதென்ன அபாயம்! நேசா! நீ என்ன செய்தாய் அவளை?

(உற்றுக் கவனிக்கிறான்.)

ப்ரகலாதன்: ஐயோ! நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே! என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் அவ்வளவுதான்! தங்கப்பதுமை சாய்வது போல் சாய்ந்தாள்!

காங்கேயன்: நீ சற்று விலகி நில்! அவளைக் கவனித்தால் அவளோர் ஆரியப் பெண்போல் தோன்றுகிறாள். நீயோ இந்நாட்டுத் தமிழ மகன். அவளுடைய சம்மதம் தெரிந்துகொள்ளாமல் நீ அவளைத் தொட்டு உபசாரம் செயயலாகாது.

(காங்கேயன் தனது கைக்குட்டையால் அவள் முகத்தண்டை வீசுகிறான். ப்ரகலாதன் விலகி நின்று கவனிக்கிறான்.)

(சித்ரபானு மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்து உட்காருகிறாள். காங்கேயனைப் பார்த்து.)

சித்ரபானு: சற்று நேரத்திற்கு முன் என்னை வழிமறித்து நின்ற அந்தப் பூமான் எங்கே?

காங்கேயன்: அதோ நிறகிறார்!

சித்ரபானு: அந்தோ! (பார்த்துவிட்டு தலை குனிந்து) என கற்புக்கு பங்கம் ஏற்பட்டு விட்டதா! பாழான ஓ நெஞ்சமே! எனக்கு அபகீர்த்தியை உண்டாக்கி விட்டாயா! குரங்கு மனமே! உன் கண்ணில் காணும் கிளைகளிலெல்லாம் தாவிவிடுவது உனக்குப் பெருமையாகுமா? ஆரிய வம்சத்துக்கு என்னால் அவமானம் நேர்ந்து விட்டதல்லவா? முதலில் நான் ஒரு பூமானை

என் மனதில் காதலனாக அடைந்து விட்டேன். ஆயி னும் அந்தப் பூமானை நான் நேரில் கண்டதில்லை. எப் படி யிருந்தாலும் அவரே எனது உயிர்; அவரே எனது மணாளர். அவரை விட்டு நான் வேறு ஒருவர் மேல் ஆசை கொள்ளலாமா? வேறொருவர் மேல் என் மனம் செல்லுமாயின் என் கற்பு என்னவாகும்? கறபிழந்த பெண் உலகிலிருக்கத் தககவளா?

காங்கேயன் : ஆரிய வனிதையே! இப்போது உனது நெஞ்சம் எந்தப்பூமான்மீது சென்றதோ அந்தப் பூமான் தகாதவனல்லவே!

சித்ரபானு : இப்போது தக்கவர்மேல் என் ஆசைசென்ற தாயினும் இரண்டாவதாகத்தானே சென்றது? உம் மைப் பார்த்தால் ஓர் ஆரிய சிரேஷ்டராகவே தோன்றுகிறது! நீரும் இப்படிப் பேசலாமோ?

காங்கேயன் : பெண்ணே! மன்னிக்க வேண்டும். நீ முன்னமே ஒருவர்மேல் ஆசை கொண்டிருப்பதை நான் எப்படி அறிந்திருக்க முடியும்?

ப்ரகலாதன் : (நெருங்கி) முன்னால் நீ எவனுருவத்தைப் பார்க்கவில்லையோ அவன் மீது காதல் கொண்டு விட்ட தென்பது அர்த்தமற்ற விஷயம். ஆனால் நான் உன் உருவத்தைக் கண்டேன்; காதல் கொண் டேன். இது சரியாகும். கோடை இருளில் திடீ ரென்று தோன்றிய மினனலைப்போலே மாலையிலே இந்தச் சோலையிலே எதிர்ப்பட்ட அழகின் பிழம்பே! பெண்கள் நாயகமே! புவியின் வியப்பே! கண்டதும் என் மனதை இழுத்த காந்தா மணியே!. எனக்கு நல்ல பதில் சொல்ல மாட்டாயா?

காங்கேயன் : நான் ஒரு விஷயம் கேட்க நினைக்கிறேன். பெண்மணியே! முனனமெ நீ ஒரு பூமான்மீது காதல்

கொண்டதாகத் தெரிவிக்கிருய். அப்பூமான் யார்? எப்படிப்பட்டவன்?

ப்ரகலாதன் : அவன் எந்த முட்டாளோ? உருவத்தைத் தான் பார்க்கவில்லையே!

சித்ரபானு : (கோப முகத்துடன்) நாவையடக்கும்!

பிரகலாதன் : ஆஹா! சாந்தத்தில் உன் முகலாவண்யத்தைக் கண்டதுண்டு. கோபத்தில் உன் முகம் எப்படிப்பட்ட சௌந்தர்யத்தை அடைகிறதெனறு பார்க்க எண்ணியே நீ கோபிக்கும்படி பேசினேன். உன கோப முகத்தையும் நான் வரவேறகிறேன். இனி உன கை நீண்டி நீ என்னை அடிக்க வேண்டுமென்ருல் நான் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது தெரியவில்லை.

சித்ரபானு : அந்தோ? அன்ருெரு நாள் ஒரு பூமானின் பிரதாபத்தைக் கேட்டேன். என் மனதைப் பறிகொடுத்தேன. இன்று, இதோ! இந்த வீணை ஒலியிலும் என நெஞ்சம் குதித் தோடுகிறதே! அனறு நான காதாற் கேட்ட பூமானிடம் என்மனம் தாவிற்று இதோ இனறு இந்த நறுந்தேன மலரில் என் மனம் வணடுபோல் தாவுகிறதே! அன்று அவரை என் மானசீக உலகத்தில் சந்தித்தேன. இனறு இதோ! இவ்வானில் என் மனம் ஒளிபோல் பரவுகிறதே.

காங்கேயன் : முன நீ காதலித்த பூமான் யார் என்றேனே! பதில் சொல்ல விருப்ப மில்லையா?

சித்ரபானு : அப்பூமானைப் பற்றிப் பேசுவதில் எனக்கு மிகக சந்தோஷமல்லவா! அவரைப் பற்றிச் சதா நினைவுப் படுத்திக் கொண்டிருப்பதும் என் பாக்யமல்லவா?...என் காதலர் ஓர் தமிழ் வீரர்!

காங்கேயன் : இவர் மட்டும் தமிழ் வீர ரல்லவோ ?

சித்ரபானு : ஆயினும் அவர் என் உள்ளத்தை முதலில் கொள்ளை கொண்டவ ராயிற்றே ?

காங்கேயன் : சரி, பிறகு !—நண்பா, அருகில் வா ! உற்றுக் கேள் ! பெண்ணே ! இவரிடத்தில் சொல்லி வா !

சித்ரபானு : மேலும், அவர் விவாகம ஆகாதவர்.

ப்ரகலாதன் : எனக்கும் இனனும் விவாகம் ஆகவில்லை.

சித்ரபானு : அவர் காதற் கொந்தளிப்புள்ள இளம பருவ முள்ளவர்.

காங்கேயன் : சரி, மேலே—இவர் மாத்திரம் கிழவரா ?

ப்ரகலாதன் : இந்தத் தேசமா ? வெளி நாடா ? பெயர் என்ன ?

சித்ரபானு : இந்தத் தேசமே. பெயரை நான் எப்படிச் சொல்லுவது ?

ப்ரகலாதன் : இந்தத் தேசமானல் யாருடைய மகன் ?

சித்ரபானு : எனது மாமனர் பெயரை நான் கூறமாட்டேன்.

ப்ரகலாதன் : உனது மாமனருக்கு என்ன வேலை ?

சித்ரபானு : அவர் ஒரு வேலைக்காரர் அன்று. அவர் ஒரு சக்ரவர்த்தி.

ப்ரகலாதன் : (ஆச்சரியத்துடன்) அப்படியா !

காங்கேயன் : என்ன அற்புதம் !

ப்ரகலாதன் : ஆனல் உனது காதலன் இப்போது என்ன செயதுகொண்டிருக்கிருன் ?

சித்ரபானு : அவர் உலக சஞ்சாரம் செய்கிருர்.

ப்ரகலாதன் : (வியப்புடன்) ஏன் என்று தெரியுமா?

சித்ர்பானு : அவனுக்குக் கூடிய சீக்கிரம் இளவரசுப் பட்டம் ஆகப் போகிறது.

காங்கேயன் : இதோ ப்ரகலாதன்!

ப்ரகலாதன் : நானதான் அவன்!

(சித்ரபானு பறந்தோடிப்போய் அணைத்துக் கொள்ளுதல். ப்ரகலாதன் ஆவலோடு கட்டிக்கொள்ளுதல்.)

பாட்டு

ப்ரகலாதன்:

கானு லாவு மானே! அடி
காதல் மீற லானேன் அடி (கானு)

தேனு லாவு மாமலர்களும்
தென்றலொடு கலந்திடவுமனம் நலிவுறுதே

இனிதான அதர பானம்
இல்லை யென்றால் பிராணனுக் கூனம்

புனித வல்லியே தாவள்யம்
பொங்கும் துங்கம் தங்கும் அங்கம் (கானு)

சித்ரபானு:

சிந்து சேர்வ சந்தம் எனைச்
சந்ததம் தேகந் தனைக் கொந்தும் (சிந்)

மந்த மாருதம் கனல்தந்து
மாதுநான் மயல் பெருகிடும்படி செய்யும் விதந்தனையுணர்

இருகையாலும் என்னைப் பிணித்தே
இன்பவேட்கை தன்னைத் தணித்தே

மருவ வேண்டுமே ப்ராணேசா
வாது தீது மாது மீது (சிந்)

சித்ரபானு: நாதா என் கற்புப் பரிசுத்தமானது.

(முகத்தைக் கவனித்து முத்தத்தின் மேல் முத்தம் கொடுத்தல்.)

காங்கேயன்: சரி, தேன் குடத்தில் ஈ விழுந்துவிட்டது. ஏனப்பா ப்ரகலாதா! உலக சுற்றுப் பிரயாணம் எவ்வளவி லிருக்கிறது?

ப்ரகலாதன்: உலக சுற்றுப் பிரயாணத்தின் சாரத்தை அனுபவிக்கின்றேன! நீ நமது கூடாரத்தை நோக்கிப் போ!

காங்கேயன்: நீ எப்போது வருவாய?

ப்ரகலாதன்: சீக்கிரம் வந்து சேதி தெரிவிக்கிறேன்.

காட்சி 2.

இடம் : சித்ரபானுவின் படுக்கையறையை அடுத்த கூடம்.

உறுப்பினர் : சித்ரபானுவின் தந்தையாகிய கஜகேது மற்றும் ஆரிய ஜனங்கள், ப்ரகலாதன், சித்ரபானு.

கஜகேது: மருகரே! நாஙகள் ஆரிய ஜனங்கள்! பூதேவர்கள். ஆயினும் நாஙகள இந்நாட்டில் விஜயம் செய்து நெடுங்காலமாகி விட்டதால் இந்நாட்டுத் தமிழர்களுடன ரத்த சம்பந்த மில்லாதிருக்க முடியவில்லை. அதனுல் உம்மைப் போலுள்ள சற்குணவான்களிடம் எங்கள் பெண்கள் காதல் கொளவதையும் எங்கள் ஆடவர்களிடத்து உங்களினத்துப் பெண்கள் காதல் கொள்வதையும் நாங்கள் தடைசெய்வதில்லை. ஆனுல் ஒன்று மாத்திரம் கவனிக்கத்தக்கது.

எங்கள் வேதம் மிக மேன்மையானது. அதை அங்கீ கரிக்காத எந்தத் தமிழனிடமும் நாங்கள் சம்பந்தம் வைத்துக் கொளவதில்லை. எங்கள் கர்மானுஷ்டானங் கள் மிக உயர்ந்தவை. அவைகளை ஒப்புக்கொள்ளாத எந்தத் தமிழனிடத்திலும் நாங்கள் சம்பந்தம் வைத் துக்கொள்வதில்லை. எங்கள் வேதம், மதம், பழக்க வழக்கங்கள், ஜாதிக்கட்டுப்பாடு ஏன் உயர்ந்தவை என்றால் அவைகள் கேவலம் சிற்றறிவும் சிறு தொழிலுமுள்ள மனிதனால் ஏற்பட்டவை அல்ல அவை கடவுளால் வகுக்கப்பட்டவை. பின்னும் அவை மனு முதலிய மகரிஷிகளால் ஒழுங்கு செயயப்பட்டவை யாகும்.

நரர் என்றும் அசுரர் என்றும் ராட்சசர்களென் றும் தமிழர்களெனறும் சொல்லப்படும் இந் நாட்டு மக்கள் கடைத்தேறும்படியாக மேறசொன்ன வேதாதி களைக் கடவுள ஏற்படுத்தியதோடு, பூசுரர்களாகிய எங்களையும் கடவுள் தமது முகத்திலின்றும் பிறப்பித் தார். ஆதலால் இந்நாட்டு மக்களை நல்வழிப் படுத்து வதே எங்கள் வேலை. இந்த அபிப்பிராயஙகளுக்கெல் லாம் உமது தந்தையாராகிய இரண்யச் சக்ரவர்த்தி யானவர் விரோதமாக இருந்து வருகிறார். ஆயினும் எஙகளிடம் தெய்வ பலமிருக்கிறது. எங்களுக்கு ஒரு குறைவும் வராது.

நீர் மிக்க புத்திமான். சிறுவயது முதல் ஆத்திக ஞானம் பெற்று விளங்குகிறீர். எமது வேதத்தை அந்தரங்கத்தில் ஒப்புக் கொள்ளுகிறீர். எம்மை எல்லாம் உயர்வாக மதிக்கிறீர். எமது வாழ்க்கை முறைகளை நீர் வெறுக்கிறதில்லை. இவைகளுக்கெல் லாம் அடையாளமாக இப்போது எமது ஆரிய சிகா மணியாகிய சித்ரபானுவைக் காதலித்தீர். உங்களு

டைய சேர்க்கையானது சாமான்யமானதன்று. இச் சேர்க்கையால் இந்த உலகமே நனனிலையை அடையப் போகினறது. ஆயினும், மருகரே! ஒரு விஷயம் மாத்திரம் உம்மைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நீர் சித்ரபானுவைக் கலியாணம் செய்து கொண்ட விஷயம் எவருக்கும் தெரியாதிருக்க வேண்டும். விஷயம வெளிவருமாயின அதனுல் உமகருக் கேடுகள் சம்பவிக்கும். உமக்கு உமது தந்தை இந்த ராஜயத்தைப் பட்டாபிஷேகம் செயயமாட்டார. அதனுல் எஙகள் பெண்ணுக்கும் குறைவு ஏறபடும்.

ப்ரகலாதன் : மாமா! நீர் ஒன்றுக்கும அஞசவேண்டாம! உங்கள பெண்ணும் என உயிருமான இந்த சித்ரபானுவுக்கு ஒரு குறை ஏறபடும் பக்ஷத்தில் என் உயிர் நில்லாது! நம்புங்கள்!

கஜகேது : அதென்ன உம் தந்தையால் எனது பெண்ணுக்கு ஏதாவது குறையேறபட்டால், நீர் உமது உயிரையா மாய்த்துக் கொள்வீர்? அந்தோ! மருகரே! இப்போதே எனக்குச் சித்தம் கலங்குகின்றதே! அந்தோ! மகளே நீ என்ன காரியம் செய்து விட்டாய்? கேட்டாயா உன் அருமைக் காதலர் சொல்வதை!

சித்ரபானு : நாதா! இது எனன ஆண்மையற்ற வார்த்தை.

கஜகேது : உமக்கு எதிராக உம் தந்தை ஏதேனும் செய்வாராஞல் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதா? எதிர்த்தவனை நாசம் சேயவேன எனறு சொல்வதல்லவா வீரனுக் கழகு!

பரகலாதன் : (தன்னை வந்து பயத்தால் அணைத்துக் கொண்ட சித்ரபானுவை நோக்கி) கண்மணி! நீ வருந்தாதே! நமக்குத் தீமை செய்வோன் என் தந்தை மாத்திர

மன்று; எவராயினும் சரி! தும்சப்படுத்துவேன் அஞ்சாதே!—மாமா! சித்ரபானுவை நான் என் உயிர் என்று நினைப்பது உண்மையானால் ஆர்ய தர்மத்தை இந்த உலகத்தில் நிலை நாட்ட என் உயிர் உபயோகப் படட்டும்.

அனைவரும் : ஆஹா ! பேஷ் ! பேஷ் !

கஜகேது : இன்றல்லவோ நான் ஒரு தியாகியை, ஒப்பற்ற வீரனை, இளஞ்சிங்கத்தை மருமகனாக அடைந்தேன !

ப்ரகலாதன் : மாமா! எனக்குத் தக்க ஆதரவு கிடைக்கும் வரைக்கும் எனக்கும் சித்ரபானுவுக்கும் நடைபெற்ற கலியாணத்தைப் பற்றி எவருக்கும் சொல்லிவிடாதீர்கள். ஆனால் என நண்பனாகிய காங்கேயனை உங்களுக்குத் தெரியுமா?

கஜகேது : சுத்தமாகத் தெரியாது.

ப்ரகலாதன் : அவன ஒரு சுத்த ஆர்ய சிரேஷ்டனாயிற்றே! உமக்கெல்லாம் தெரியாதிருக்க நியாயமில்லையே !

கஜகேது : எமக்குத் தெரியாததால் அவன சுத்த ஆர்யனா யிருக்கமாட்டான. அதுபற்றி என்ன?

ப்ரகலாதன் . இல்லை. அவனுக்கு இக்கலியாண விஷயம் தெரியும். யாரிடத்திலாவது சொல்லிவிட்டால் காரியம் கெட்டுவிடுமே என்றுதான அஞ்சுகிறேன.

கஜகேது . அப்படியா? ஆயினும் பாதகமில்லை. (உடனே கஜகேது கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஏதோ மந்திரம் ஜெபிப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்தபின்) சரி ! இந்த நிமிஷத்திலிருந்து நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் அவன் மறந்துவிடுவான். ஞாபகமே வராது. தெய்வ பலம் நமக்கு இருக்கிறது. ஸ்ரீமந் நாராயணன் நம்மையெல்லாம்

காக்கவுந் திருவுளங் கொண்டிருக்கும் ரகஸ்யம் நமக்கெல்லாம் தெரியும். அவ்வுண்மையைப் 'பாபிகள் அறியமாட்டார்கள். மருகரே! நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. உம் தந்தைக்கு வலது கைபோல் இருந்துவரும் சேனாதிபதியும் நமக்கு அந்தரங்கத்தில் ஒத்து வேலைசெயது வருகிறார். நீர் எதறகும் யோசிக்க வேண்டாம். அவ்வப்போது நடக்கும் விஷயங்களை மாத்திரம் எஙகளுக்கு அறிவியும். பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம். நீர் இஙகே சிலகாலம் தங்கிப் பிறகு உமது தந்தையாரிடம் சென்று உலக சஞ்சாரம் முடிந்துவிட்டது என்று சொல்லிவிடும். ஏனென்றால் சித்ரபானு உம்மைப் பிரிந்து இருக்க மாட்டாள்.

பாட்டு

சித்ரபானு.

ப்ராண நாதரே உமை நான் பிரியேன்—நீர்
பிரிந்திடில் என்றனுயிர் தரியேன்—நல்ல
பூமலர் மணம் போலே நாமே—சதா
புஷ்பமஞ் சத்தினிற் கிடப் போமே.

ப்ரகலாதன்.

உன் மையலே என் மனதைத் தூண்டும்—எனக்
குன்னைவிட என்ன சுகம் வேண்டும்—மிகு
கன்னலடி உன் இதழின் ஊற்று—நல்ல
கட்டழகி உன் மனதைத் தேற்று.

சித்ரபானு. நாதா! என்னை விட்டுப் பிரியல்ாகாது.

ப்ரகலாதன். கண்மணி! சித்ரபானு! நீ வருந்தாதே. நான் உன் தந்தை சொல்லியதுபோல் இங்கேயே இருந்துவிடுகிறேன.

சித்ரபானு. தந்தையே! இன்னொரு விஷயம் அல்லவா? எனக்குத் தக்க மணவாளர் கிடைத்தால் மூன்று மாதம் நோன்பிருப்பதாக, கௌரிக்குப் பிரார்த்தனை செய்திருக்கிறேன். அதன்படி இன்றுமுதலே நோன்பிருக்க வேண்டுமா? இன்னும் சிலநாள் கழித்துப் பார்த்துக் கொள்ளலாமா?

கஜகேது. அடாடாடா இன்று முதல் விரதமிருக்க வேண்டாமா?

சித்ரபானு. (வருத்தமாக) மூன்று மாத காலம் நான எனது காதலன் முகத்தில் விழிக்காமல், எவ்வாறு இருக்க முடியும்?

பந்துக்களில் ஒரு பெரியவர். முகத்தில் விழிக்கலாம். ஆலிங்கன சம்சர்க்காதிகளை நீக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான்.

ப்ரகலாதன். கண்மணி! மூனறு மாதத்தையும் மூன்று நிமிஷமாகக் கழித்துவிடு. வருந்தாதே. என்ன செய்வது! நிறைவேறற வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்களே.

கஜகேது. அப்படியானால் நாளைமுதல் நோன்பு துவக்க எல்லாம் சித்தப்படுத்துகிறோம். நீங்கள் அந்தப்புரம் சென்றுவாருங்கள்.

(இருவரும் கைகோத்தபடி மறைதல்)

காங்கேயன். (ஓடிவந்து) அப்பா! என்ன செய்தி?

கஜகேது. காங்கேயனைத் தெரியுமா என்று பிரகலாதன் கேட்டான். நான் தெரியவே தெரியாதென்று சொல்லி யிருக்கிறேன். கலியாண விஷயம் ரகசியமாயிருக்கவேண்டி யிருப்பதால் நீ யாரிடத்திலாகிலும்

சொல்லி விடக்கூடும் என்று சந்தேகப்பட்டான். என மந்திர சக்தியால் நடந்தவைகளை யெல்லாம் காங்கே யனமறந்து விடுவான என்று சொல்லி யிருக்கிறேன. நீ திருமணம் நடந்ததை மறந்துவிட்டதுபோல் பாசாங்கு செய்ய வேண்டும் தெரியுமா?

காங்கேயன்: மீன குஞ்சுககு நீந்தக கறபிக்கிறீரோ? வேண்டியதில்லை. அது கிடக்கட்டும் எனது தங்கை யாகிய சித்ரபானு தந்திரமாக நடந்துகெண்டாளோ?

கஜகேது: ஆஹா! அதில் உனக்குச சந்தேகம் வேண்டிய தில்லை. மேலும் இளவரசனுகிய ப்ரகலாதன உன தஙகையின பேரில் பிராணனை வைத்திருக்கிறுன. நாம் நினைத்துளள காரியம் பாதி முடிந்ததெனறே சொல்ல வேண்டும்.

காங்கேயன்: சுமமா சொல்லலாகாது. தஙகை சித்ரபானு நான முனபே சொல்லி யிருந்தபடி ஸருஙகார வனத் தில் ப்ரகலாதனிடம் வெகு சாகஸம் செயதாள. ஆரிய முறபோக்கிறகும் தமிழர் அழிவிறகும் சித்ர பானு தன்னைத் தியாகம் செயதாள என்றே சொல்ல வேண்டும்.

கஜகேது: விஷயத்தை வளர்த்தாதே. சீக்கிரம் நீ போய் விடு. கடைசிவரைக்கும் நீ சித்ரபானுவின தமையன என்று காட்டிக்கொளளாதே. போ! இனறைய பெரு நிகழச்சிக்கு நீ காரணனுயிருந்ததினுல் எம்மோடு சோம ரஸம் அருந்தி விட்டுப் போ.

(அனைவரும் கள் அருந்துகிறுர்கள். காங்கே யன் மயக்கத்தோடு பாடுகிறுன். மற்ற வர்களும் பாடுகிறுர்கள்.)

காட்சி 3

இடம் : இரணியன் அந்தப்புரம்.

உறுப்பினர் : இரணியன் மனைவி லீலாவதி, ஆலவட்டம் வீசும் பணிப் பெண்கள், வாயிற் சேவகன்.

இரணியன்: *உன் சஞ்சல முகத்தைக் காண நான் சகியேனே! கண்மணி! லீலாவதி! சந்தோஷத்தால் உன் முகம் என்று மலரும்? நமது அருமைக் குமாரன் இளவரசுப் பட்டத்திற்கு உரியவனாகி விட்டான். அதனால் அவன் உலக சஞ்சாரம் செய்தால்தானே உலக ஞானம் அவனுக்கு உண்டாகும்?*

பாட்டு

லீலாவதி:

ஆசைக் கொருபிள்ளை அரிதாய் வளர்த்த கிள்ளை
நேசத்துக் கவன்பாத்ரம் நேரிழையாள் என்
நேத்ரம் (ஆ)

தேசங்கள் தோறும்சென்று திகைத்திடு வானோ என்று
ஊசலாடுதே மனம் உரைப்பீரே ஓர்எத்தனம் (ஆ)

அலட்சியம் தான்என் சொல்லோ ஐயா உம்மனம் கல்லோ
கலக்கமெந்த நாள்தீரும் காணுதல் எந்தநேரம் (ஆ)

லீலாவதி: *ஆசைக்கொரு பிள்ளை. இந்நாள் மட்டும் அவன் என்னைவிட்டு அரைக்கணமாவது பிரிந்ததில்லை. அவன்பிரிவை எவ்வாறு சகிப்பேன்? தற்காலம் அவன்*

என்நாட்டிலிருக்கின்றானே! அங்கு அவனுக்கு என்ன இன்னல் உண்டாகிறதோ! என் நெஞ்சம் தாளவில்லையே! எந்தப் பகை அரசன் அவனுக்கு இன்னல் தேடுகிறானோ! வன சஞ்சாரம் செய்யும்பொழுது கள்ளர் முதலியவர்களால் ஏதாவது இடையூறு ஏற்படுகிறதோ! சில சமயம் எந்தப்பெண்ணின் மாயவலையிற் சிக்கி அதனால் துன்பத்தை அடைகிறானோ! துஷ்ட விலங்குகளால் என்ன ஆபத்தோ! பூகம்பம், இடி, காற்று, மலையினசரிவு, எரிமலை, கடல் முதலியவற்றால் ஏற்படும் உற்பாதங்கட்கு ஆளாகின்றானோ! அந்தோ நாதா! என் இதயம் பிளந்து விடும் போலிருக்கிறதே!

இரணியன்: பெண்ணரசியே! நீ இப்போது கூறியவற்றால் கலங்காத என் மனமும் சற்றுக் கலங்குகிறது. என் மைந்தனைப் பற்றிய கவலையைத் தூண்டி விட்டது. பூமி அதிர்ந்தாலும் நம் குமாரன் அதிலிருந்து தப்பக்கூடும். எரிமலைக்கிடையிலிருந்தும் வீர மைந்தன் தப்பக்கூடும். காற்றுகளின் சுழலிற் கிடையிலிருந்தும் இளங்காளை மீள முடியும். என்நாட்டுத் தமிழர்கள் பகையும் அவனுக்குப் பெரிதன்று. ஆயினும், கண்மணி! எங்கேயோ இருந்து இங்குப் பிழைக்கவந்த ஆரியர்களின் சூழ்ச்சிக்கு நம் மைந்தன் ஆளாகாதிருந்தால் போதும்—யாக மென்று சாக்குச் சொல்லி விலங்குகளையும் பறவைகளையும் நெருப்பிற் பொசுக்கி யுண்ணும் ஆரியர்கள்—ஒரு பெண்ணைப் பலர் புணர்ச்சி செய்து மகிழும் ஆரியர்கள்—சோம ரசம் என்னும் ஒருவகைக் கள்ளைக் குடித்து வெறிக்கும் ஒழுக்கங் கெட்ட ஆரியர்கள்—இந்நாட்டிலுள்ள தமிழர் ஒழுக்கத்திற்கே உலை வைக்கும் கொடிய ஆரியர்கள்—தமிழர் ஆட்சியைத் தொலைத்துத் தமது

ஆட்சியைப் பரப்பச் சூழ்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பெண்ணைககாட்டித் தமிழர்களை வஞ்சிக்கிறார்கள். மந்திரமென்று வஞ்சித்து ஏமாற்றுகிறார்கள். தமிழர்களைக் கொண்டு தமது இனத்தைப் பெருககுகிறார்கள். ஆயினும், சுயநலம் கருதித் தம்மை உயர்வென்று தாமே எழுதிக் கொண்ட வேதநூலில் தமிழர்களைச் சிக்க வைககிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஆரியர் சம்பந்தமானது இந்நாட்டிறகு உறபாதங்களிலெல்லாம் பெரிய உறபாதமா யிருக்கின்றது. என செங்கோலைப் பறிகக அவர்கள ஒவ்வொரு விநாடியும் சூழச்சி செயது வருகின்றார்கள். என சந்ததியே அற்றுப்போகும்படி செயய அவர்கள எண்ணி என மகனுககு என்ன கெடுதி விளைக்கின்றாரோ என்பதுதான என கவலை. இந்நாட்டில் வெகு நாட்களாய ஊன்றியுள்ள ஆரிய வேரைப் பறிப்பது எனககுக கடினமான்று. ஆயினும் எனது தமிழர்கள அவர்களின நயவஞ்சகததிற சிக்கியிருககிறார்கள். நான ஆரியரை நோக்கி எறியும் ஒவவொரு அம்பும நம் நாட்டுத் தமிழரையும தாககுமன்றோ? அதனை லல்லவா யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது! நல்லது என அருமை நாயகி! நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதே!

(இதற்கிடையில் தூதுவன் ஒருவன் வருகிறான்.)

தூதுவன் : (சக்கரவர்த்தியைப் பணிந்து) ராஜாதி ராஜரே! ராஜபாட்டையில் ஆரியராகிய ஆடவர்களும பெண்களுமாகப் பெருங்கூட்டம் கூடிநின்று அட்டகாசம செய்யும கோலம் சொல்ல முடியவில்லை. கூடிய சீக்கிரத்தில் எவனோ நாராயண மூர்த்தி தோன்றித் தங்களையும் ஆரியர் வேதத்தை ஒப்பாத தமிழர்களையும் அழித்து விடப் போகின்றானும். ஆகையால் ஆரியா

கள கொள்கைப்படி நடப்பதாக உறுதி கூற வேண்டு மாம். பூணூால தரித்துக் கொள்ள வேணடுமாம். சடஙகுகட்கு உட்பட வேணடுமாம், ஆரியர்களை வணஙக வேண்டுமாம். அவாகளுடைய ஆரியப் பாதிரிகள் சொல்லும் விதமாக காமானுஷடானங களில் ஈடுபட வேண்டுமாம். தமிழாகளை நல்வழிப் படுத்தவே ஆரியர்களைக கடவுள இஙகு உறபத்தி செயதாராம. இனனும் எனனெனனமோ சொல்லு கிறாகள. ராஜபாட்டை நிர்தூளிபபடுகிறது. தலை துளளிப் போகிறார்கள.

பாட்டு

இரணியன்:

கெட்ட ஆரியரை நாச காரியரை விட்டிடாதே —அவர்
ஆணவந் தன்னை அடக்கிடவேண்டு மிப்போதே

ஏருழவர் மாடுகளை இணைத்தல் போலவரைப்
பிணைத்துக் காவலிலே திணித்துவைத் திடுவாய்
(ஆரிய)

சேரிவிட்டு ராஜ வீதி வந்தாரெனில்
தீயருக்கங் கென்ன வேலை?
இந்த ஊருக்கடுக்காத காரியம் செய்திடில்
உரிக்கவேண்டுமவர் தோலை

காரியத்தையே மிகுந்த தீவிரத்திலே நடத்துங்
காதகர்க்கு நானிறுத்த ஆணையைப் புலப்படுத்தி
(ஆரிய)

இரணியன்: (கோபமாய்) இதே நேரத்திற் செல். சீக் கிரம் செல். மாடுகளைப் பிணைப்பது போல அவர்கள அனைவரையும சரமாகப் பிணைத்து அவசரமாக நம் மால் கூட்டப்படும் நியாய சபைககுக் கொண்டுவா. போ! இனனும் சேவகர்களை அழைத்துப் போ! நமது

இந்த ஆணைககுக கிழப்படியாதவர்களைக கண்டங கண்டமாய வெட்டி வீழத்து, நாளைய மறுநாள காலை அவரர நியாய சபை கூட்டபபடும். விரைந்து போ.

(தூதுவன் வணங்கி மறைதல்.)

இரணியன்: லீலாவதி! பார்த்தனையா ஆரியர்களின அட்டகாசத்தை?

லீலாவதி: நாதா! நமது தமிழர்கள ஆரியர் வார்த்தையில் மயஙகுவதுதான விநதையாக இருககிறது!

இரணியன் தமிழ வாலிபர்களை ஆரியர் பெணகளைக கொண்டு வசபபடுத்துவதுணடு. ஆரியப்பெண்கள வெணணிற முடையவர்களா யிருககிறார்கள. நம நாட்டிலுள்ள அரசர்களைத தந்திரத்தால் வசப்படுத் தியதோடு சூழசசியால் அவர்களைக கொனறார்கள. தஙகளை வணஙகிப் பூசித்தால் மறுபிறப்பில் சொர்க் கம் எனற ஓரிடத்தில் இருந்து கொணடு பல இனபங களை அடையலாம எனறல்லவா கூறுகிறார்கள்? தமமை எதிரபபவாகள நரகம எனற இடத்தில் மகா துனபம் அடைய வேண்டும் எனபார்கள். இவைகளை நமபுகிறவர்கள அவர்கள வசப்பட்டு விடுகிறார்கள். முளையிலேயே நமது பெரியோாகள ஆரியபபூணடைக கிளளி எறியாததால இனறு கோடாரி கொண்டு பிளக்க வேணடிய சிரமம் ஏறபட்டுவிட்டது. முனிவர் எனறும் ரிஷிகள எனறும் பெயா வைத்துளள ஆரி யப் பாதிரிகளே இதில் முனனினறு வேலை செய்கி றாாகள. அதிருககட்டும, நாழிகையாகிறது-உணவருந் தலாம்—வருத்தந்தணி. சீககிரம் குமாரன வந்து விடுவான.

காட்சி 4.

இடம்: காட்டுப்புறத்திலுள்ள கூடாரத்தின் பக்கத்தில் ஓர் தனித்த இடம்.
உறுப்பினர்: ப்ரகலாதன், காங்கேயன், கஜகேது, சித்ரபானு, மகரிஷி ஒருவர்.

காங்கேயன்: என்னையும் கூடாரத்திலுள்ள மற்றும் உனது உடற்காப்பாளரையும் இங்கு விட்டு விட்டு இத்தனை நாள் நீ எங்கே போயிருந்தாய்?

ப்ரகலாதன்: நீயும் நானும் சற்றுத் தூரத்திலுள்ள சிங்கார வனத்திற்குச் சென்றோமல்லவா?

காங்கேயன்: நீ என்ன கனவா கண்டாய்! சிங்காரவனத்திற்கு நானுமா வந்தேன்?

ப்ரகலாதன்: இன்னும் அதிகநாள் ஆகவில்லையே! அதற்குள் மறந்தாயே!

காங்கேயன்: நான் மறந்துவிடவில்லை. நீதான் ஏதேதோ உளறுகிறாய்.

ப்ரகலாதன்: சரி! அந்த இடத்தில் நாம் இருவரும் ஆரிய வனிதையைக் கண்டது ஞாபகமிருக்கிறதா?

காங்கேயன்: சரியாப் போயிற்று! உனக்கென்ன பெண் பைத்தியம் பிடித்துவிட்ட காரணத்தால் இப்படியெல்லாம் நடவாததை நடந்த மாதிரி நினைக்கிறாயா?

ப்ரகலாதன்: அது நிற்க. அவள் என்மீது காதல்கொண்டது ஞாபகமில்லையா?

காங்கேயன்: சொல்வாருக்கு மதி இல்லாவிட்டாலும் கேட்பாருக்குத்தான் மதி கெட்டுப்போகுமா? ஆரிய

வனிதை உனபோல் தமிழன்மீது காதல் கொள்வதுண்டோ? அதென்ன ஞாபகமிருக்கிறதா? ஞாபகமிருக்கிறதா என்று எனனைக் கேட்கிருயே? எனக்கு ஞாபகம் எஙகும் போய்விடவில்லை. நீதான் வெறியன் போல ஏதேதோ உளறுகிருய.

ப்ரகலாதன்: சரி. நானதான உளறுகிறேன். விட்டுவிடு.

காங்கேயன். பின்னெனன? இப்போது சொனன இத்தனை பெரிய கதையா எனனெதிரில் நடந்தது? ப்ரகலாதா! உனககு உடம்பு சரியாயில்லையா? ஏதாவது மயக்கமுண்டா? உனக்குச சித்த ஸவாதீனம கெட்டிருப்பதாய நான யூகிக்கிறேன.

ப்ரகலாதன்: காஙகேயா! நான விளையாட்டுக்காக இவவாறு கூறினேன; வேறொனறுமில்லை.

காங்கேயன்: அப்படியானுல் இத்தனை நாள நீ எஙகே தான போயிருந்தாய?

ப்ரகலாதன்: பிறகு சொல்லுகிறேன. அதோ யாரோ வருகிருர்கள. அவர்கள நம்மை நோககி வருகிருர்கள போலிருக்கிறது......(உறறுக் கவனித்து) சரி, சரி, காஙகேயா! நீ இஙகேயே இரு. நான வந்து விடுகிறேன.

ப்ரகலாதன்: (**தன்னை நோக்கி வந்த மகரிஷி ஒருவர், சித்ரபானு, கஜகேது ஆகியோரை எதிர்கொண்டு**) மாமா! நாயகி! எனன விசேஷம்? யாரால் உஙகட்கு இனனல் ஏறபட்டது? முகவாட்டத்திற்குக் காரணம் எனன?

மகரிஷி: இளவரசே! உமது மாமன், உமது காதலி துக்கக கடலில் ஆழ்ந்துள்ளார்கள். அவர்களால் பேச முடியாது. அவர்களின் உள்ளம் குமுறுவது அவர்

களின முகத்தில் தோனறவில்லையா? என்ன செய வது? பரிதாபம்! ஒரு பககம் இரணயச் சக்ரவர்த்தி யோ உமது தந்தை. தந்தையாரால சிறைப்படுத்தப் பட்ட ஆரிய ஜனஙகளோ உமது மாமனாரின பந்துக் கள. இந்தத் தர்ம சங்கடத்தில் நாங்கள என்ன செயவதெனறு தோனறவில்லை.

ப்ரகலாதன்: அப்படியா?

மகரிஷி: விஷயத்தைப் பொறுமையாயக கேளும். உமது பத்னி சித்ரபானு இருககிறாளல்லவோ! அவளுடைய தாயப் பாட்டன, பாட்டி, சிறறப்பன, சிறறனனை அவர்களுடைய பிளளைகள ஆக சுமார் 50 பேர்கள நேற்று ராஜபாட்டையில் செனறு கொண்டிருந்தார் கள. வழியில் தமிழர்கள் அவாகளை எதிாத்திருக் கிறார்கள. இவாகள பதில் பேசாமல போயககொண் டிருந்தார்கள. ஆரியாகளை ஒருவர் இம்சை செய் தால் ஆரிய ஜனஙகள பதிலுககுப் பதில் செயவ தில்லையல்லவா! அவர்கள தாம் தெயவ பலமுடைய வர்களாயிறறே! அவர்கள எதிர்க்க வேண்டிய அவ சியமுமில்லையல்லவா! பிறகு என்ன நடந்ததெனறால், சக்ரவர்த்தியவர்களின கட்டளைப்படி அநேக சேவ கர்கள கண், மூககு, கை,கால்களை அறுத்துச சின்ன பின்னப்படுத்தியதுமனறி, அனைவரையும் பிணைத்து அரசமாளிகையின் அண்டையில் உளள பெரிய சாவடியில் அடைத்து வைத்துள்ளார்கள. நாளைக்கு சக்ரவர்த்தி விசாரணை செய்ய எண்ணி இருக்கிறாராம். விசாரணை எனபது மேலுககுத்தான. சக்ரவாத்திக குத்தான ஆரியர் எனறால் வேம்பாயிறறே. அனை வரையும் கொலை செய்யும்படி ஆகஞாபித்துவிடுவார். நாராயண மந்திர பலத்தால் இந்நாட்டுத் தமிழர்களை யும் இந்தச் சக்ரவர்த்தியையும் இதே நொடியில் நிர்

மூலப்படுத்துவது எங்களைப் போன்ற ஆரியக் குருக்களுக்குக் கஷ்டமான்று. ஆயினும் உமது முகத்திற்குப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

சித்ரபானு : ப்ராண நாதா! எனது தாயும் மற்றும் எனக்கு நெருங்கிய உறவினரும் சாகப்போகிறார்களே! நான் இந்நாட்டின்—இளவரசுக்கு, ஓர் ஒப்பற்ற வீரருக்கு மனைவியல்லவா? அந்தோ! என் மாமனாகிய அந்த இரண்யச சகரவர்த்தியை, 'இதே தருணத்தில் மந்திர பலத்தால் பஸ்மீகரப்படுத்துகிறேன்' என்று கிளம்பிய மகரிஷியை நான் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டேனே! அதுபோல எனது உறவினருக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை நீக்க உங்கள் உடல் ஏன் பதைக்கவில்லை! உம்மை நான் மணந்ததின் பயன் இதுதானா?

ப்ரகலாதன் : கண்மணி! வருந்தாதே. உன் உறவினரைக் காப்பேன். சந்தேகியாதே. இந்நாட்டினர் அனைவரும் ஒருங்கே என்னை எதிர்ப்பினும் நான் பின்வாங்கப் போவதில்லை. உன் தாயாரும் சிறைப்பட்டார்களா? உன் சிற்றன்னை முதலியவர்களுமா சிறைப்பட்டார்கள்? ஆஹா!

கஜகேது : மருகரே! உம்மால் முடியாவிட்டால் கூறிவிடும் ஒரு வார்த்தை. நானும் எனது குமாரத்தியும் அந்த இரணியன் எதிரில் குத்திக் கொண்டு செத்துப்போகிறோம். என் மனைவியும் உறவினரும் கொலையுண்டபின் எங்களுக்கு இந்த உலகம் கருப்பங்கட்டியா? நீர் ஓர் வீரத் தமிழரானால் எடுங்கள் வாளை! உங்களுக்கு அனுகூலமாகச் சேனாதிபதியும் இருக்கிறார்.

ப்ரகலாதன் : ஆஹா! நான் பின் வாங்கப்போவதில்லை.

(வாளை உருவுகிறான்.)

மகரிஷி: *(தடுத்து) இளவரசே! பொறுமை கடலிலும் பெரிது. பதருதீர்கள, வினை வலியும, மாறருன வலியும, துணை வலியும், சீர் தூக்கி ஒரு காரியத்தைத் தொடஙக வேண்டும். சமீபத்தில உமககு இளவரசுப் பட்டம் கட்டப் போகிருர்கள. அதறகுள நாம் எல்லா வித ஆதரவுகளையும் தேடிக்கொளள முடியும். இப் போது சிறைப்பட்டவர்களைத் தநதிரமாக மீடக வழி தேடினுல போதும்.*

ப்ரகலாதன்: *அதறகெனன செயயலாம்? நீஙகளே சொல லியருளுஙகள.*

மகரிஷி: *இனறிரவு நீரும் இஙகுளள வேறு சிலரும மாறு வேஷத்துடன அரண்மனையண்டை சென்று சிறைப் படடவாகளை மீட்டுக் கொணடு வந்துவிடுவது உமக குக கஷடமலலவே!*

சித்ரபானு: *நாதா! அவவாறே செயயலாம். எப்படியா வது என உறவினரும் தாயாரும் மீணடால் போதும்.*

ப்ரகலாதன்: *அவவாறே உறுதி கூறுகிறேன்.*

சித்ரபானு: *அப்படியானுல் நானுந்தான உஙகளுடன வருவேன.*

ப்ரகலாதன்: *என ஆருயிர்க் காதலியே! கட்டுக காவல் உளள ஆபத்துககுரிய இடத்தில் நீ வரலாகாது.*

சித்ரபானு: *ஒருபோதும் அப்படிப்பட்ட ஆபத்தான இடத்திறகு உஙகளை நான தனியாக அனுப்பச் சம்ம திக்க மாட்டேன. உயிரை விட்டு உடல் பிரியாதது போல் நான தஙகளை விட்டுப் பிரியமாட்டேன. உங களுக்கு நேரிடும் ஆபத்து எனக்கும நேரட்டும். இதற்குச் சம்மதிக்காவிடில் என்னுயிரை இப்போதே மாய்த்துக கொளவேன்.*

ப்ரகலாதன் : மாமா! இதென்ன சித்ரபானு இந்த விஷயத்தில் இவவாறு பிடிவாதம் செய்கிருள?

கஜகேது : நான் இதில் ஒனறும் சொல்வதறகில்லே.

மகரிஷி : இளவரசே! நீர் ஓர் ஆபத்துக்குரிய விஷயத்தை நாடிச செல்லப் போகின்றீர். கறபுடைய உமது மனேவி அச சமயத்தில் உம்மைப் பிரிய இசைவாளா?

ப்ரகலாதன் : பெண்ணே! அப்படியாளுல் வா. இன்றிரவு அரண்மனேப் பக்கம் ரகசியமாயச் செல்ல நீ ஆயத்தமா யிரு.

கஜகேது : மருகரே! காஙகேயன விஷயம எனனவாயிற்று.

ப்ரகலாதன் : உங்கள மந்திர சக்தியால் அவன அனேத்தையும மறந்துவிட்டது வாஸதவந்தான. இனறிரவு நானும் என நாயகியும் மாளிகையை நாடிப்போக இருக்கும் காரியம இனிது நிறைவேறும் வண்ணம் நீஙகள ஆசீர்வாதம் செயய வேண்டுமட.

மகரிஷி , கஜகேது : (இருவரும்) ஜயமுண்டாகுக! ஜயமுண்டாகுக! **(கைகளேத் தூக்கி ஆசிர்வதித்தல்.)**

ப்ரகலாதன் : **(வணங்கி)** நான கூடாரத்திறகுச சென்று திரும்புகிறேன. நீங்கள் போய வருகிறீர்களா?

(போய் **விடுகிருன்.)**

மகரிஷி : பெண்ணே சித்ரபானு! இங்குவா. நான சொல்வதைக கவனமாயக் கேள. இனறிரவு ப்ரகலாதனுடன நீ செல்லும்போது கையோடு ஓர் ஈட்டியைக் கொண்டு போக வேண்டும். தெரிகிறதா?

சித்ரபானு : தெரிகிறது.

மகரிஷி : நீங்கள் முகமூடி பூண்டு செல்ல வேண்டும்.

சித்ரபானு : சரி.

மகரிஷி : ப்ரகலாதன சிறைச்சாலையண்டை சென்று அவர்களை உனக்குக் காட்டுவான. அந்தக் கூட்டத்தில் உன தாய இருக்கமாட்டாள அல்லவா?

சித்ரபானு : ஆம்! அவளதான நம் வீட்டிலிருக்கிருளே!

மகரிஷி : "ஐயோ! என தாயைக காணுேமே!" என்று பாசாங்கு செய. அதறகென்ன செயவது என்று பிரகலாதன கேட்பான. அதறகு நீ உடனே "என தாயை மாளிகையிலும் இரணயன அந்தப புரததிலும் தேட வேண்டு"மென்று வறபுறுத்து. பிரகலாதன இசைந்தாலும் இசைவான. அபபடி இசைந்து உன்னை அந்தபபுரம் அழைத்துச செனருனேயாளுல் சந்தர்பபம தெரிந்து வெகு தைரியமாக, கூடுமானல ப்ரகலாதனுககும தெரியாமல், தூஙகிக கொண்டிருக்கும் இரணியன மார்பில் உனனிடம உளள பட்டியை எறி. அவன இறந்தால ஒழிந்தது நம்மைப் பிடித்த சனி! நீ அகப்பட்டுக் கொண்டாலும் பிரகலாதன ஆயுதபாணியாய இருப்பதால் உன்னை மீட்டுககொளவான. பயப்படாதே! இரணியன தேசபக்தியுள்ளவன. ஆரியரெனருல அவனுககு ஆகாது. மேலும் பேரறிவாளனுயுமிருக்கிருன. நமது வாழகைகை முறையையே அந்த வீரத தமிழன ஒத்துககொளளக கூடியவனுமல்ல. அவன ஒழிந்தால், ஆட்சி இநத ப்ரகலாதன வசந்தான வந்துவிடும். பரகலாதனைத் தான் நாம் கைவசபபடுத்தி விட்டோமே. நாம வைத்ததுதான சட்டம். ஆரியர் முனனேறறம் உனனிடந்தான இருக்கிறது. வெற்றியோடு திருமபுவாயாளுல் சோமரசம உணடு நாம கூததாடலாம். சிறையிலுளள

ஆரியரை வரும்போது மீட்டுக்கொண்டு வந்து விடுங்கள்.

சித்ரபானு: என்னால் கூடியதெல்லாம் செய்கிறேன்.

காட்சி 5

இடம் : அரண்மனை அந்தப்புரம்.
(நள்ளிரவு)

உறுப்பினர் : ப்ரகலாதனும், சித்ரபானுவும் முகமூடியுடன், சிறைச்சாலைக் காவலர் இருவர், இரணியன், லீலாவதி.

(முகமூடிகளிருவரும் அரண்மனை மேல்மாடியிலிருந்து சிறைச்சாலையைக் கவனித்த பின்)

ப்ரகலாதன்: சிறைச்சாலையில் உன் தாய் இருக்கவில்லையே! நீயும் கவனி.

சித்ரபானு: என் வருத்தம் இன்னும் அதிகரிக்கிறது. சில சமயம் அரண்மனையின் வேறிடத்தில் என் தாயை அடைத் திருக்கக் கூடும். இப்பக்கமாக வாருங்கள் போகலாம்.

(செல்லுகிறார்கள், பலவிடத்திலும் பார்த்த பின்,)

ப்ரகலாதன்: ஜாக்ரதை! அதோ தெரிகிறது பார் அந்தப் புரம்! அப்பக்கம் போகலாகாது.

சித்ரபானு: பாதகமில்லை; சென்று பார்க்கலாம்.

ப்ரகலாதன்: என் தந்தையின் அந்தப்புரம் மிக்க பாது காவல் உடையது. நீ போகலாகாது.

சித்ரபானு: நீர் பயப்பட வேண்டாம். நானும் யுத்தப் பயிறசி உடையவளதான. (மேல்மாடியிலிருந்து ஜன்னல் வழியாக அந்தப்புரத்தில் நுழைதல்.) நாதரே! நீஙகள அஙகேயே இருஙகள. நான பார்த்துவிட்டு வந்து விடுகிறேன.

ப்ரகலாதன்: ஜாக்கிரதை! அவசரப படாதே! சீககிரம் வநதுவிடு.

(இரணியனின் அந்தப்புரத்தில் மஞ்சத்தில் லீலாவதியுடன் நித்திரையிலிருப்பதைச் சித்ரபானு கவனித்துப் பல பக்கங்களிலும் கவனித்த பின் தனது ஈட்டியின் கூர் மையை ஒருமுறை கையில் தடவிப் பார்த்து இரணியன் மார்பில் குறி வைத்து எறிதல். ஈட்டி இரணியன் மார்பில் பட்டு ஊடுருவாமல் கீழே விழுகிறது.)

பாட்டு

இரணியன்:

காவலாளர்களே!

கனத்தபடை பிடித்தெனது படுக்கையறை யடுத்துலவும் (கா)
காட்டிடை நரியென ஒருபெரு நாட்டினில் எலியென (இதுதகி
வீட்டினில் எவனவன் ஒருபெரும் ஈட்டியை எறிபவன்
விரைவொடு காணீர்—
காணீர் இதற்குமதுளம் நாணீர் சுயமதிப்பினைப்
பூணீர் அரண் மனை யுள (கா)
ஈடற்ற என்மாடிப்படி மீதிப்படி ஏறித்துயில்
நேரத்திலேயுற்றிடும் மூடப்பயல் பேடிப்பயல்
எங்கே பஞ்சைப்பயல் எங்கே வஞ்சப்பயல் எங்கே ?—
எங்கே இங்கித் தகி (கா)

இரணியன் : *(மார்பில் கைவைத்தபடி திடுக்கிட்டு எழுந்து நிதானித்து)* யாரடா காவலாளி *(உடனே நான்கு காவலர்கள் ஆயுதத்துடன் ஓடிவருதல். இரணியன் சமீபத்தில் கிடந்த ஈட்டியைக் கையில் எடுத்துக்கவனித்து)* காவலர்களே! மாளிகையின மேறபுறத்திலிருந்து யாரோ என மார்பை நோக்கி இந்த ஈட்டியை எறிந்தனர். தேடிப் பிடியுங்கள.

லீலாவதி : *(திடுக்கிட்டெழுந்து கவனித்து)* அந்தோ! நாதா!

(இரணியன் மார்பைத் தடவுதல்.)

(காவலர் நாலா பக்கமும் ஓடிச் சிறிது நேரத்தில் சித்ரபானுவைப் பிடித்து வருகிறார்கள்.)

இரணியன் : *(சிரித்து)* இதென்ன ஆச்சரியம்! முகமூடியை எடுஙகள. *(காவலர் முகமூடியை எடுக்கப் போகும்போது சித்ரபானு தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயற்சித்தல். காவலர் ஆயுதத்தைக் காட்டி பலாத்காரம் செய்து முகமூடியைக் களைதல்.)*

பாட்டு

இரணியன் :

ஆச்சர்யமே ! சூழ்ச்சி செய்ய வந்தாய்
சீச்சீ நீயொரு பெண்பூச்சி
என் – அரண்மனை தனில் நுழைந்தனையா ; (ஆச்)

பேச்சும் பேசாத மிலேச்சப் பெண்ணே இன்று
பேடித்தன ஆரியரின் மூடச்செயல் சாலநன்று
நீங்கள் சொல்லும் ஈசுரர் ஆணையும் பூசுரர் ஆணையும்
[இதுவோ]

நித நிதம் வெகு ஜனங்களிடம் (நீங்கள்)
தூங்கும்போது கொல்லச் சொல்வது நீதமா ?
ஈங்கிதுபோல் செய்வதுதான் ஆரியரின் வேதமா ?

ஓஹோ! ஆரிய சூழ்ச்சியா? மிலேச்சப் பெண்ணே எனனைக் கொல்ல வேண்டும் என்பது உங்கள கருத்தா? தூங்கும்போது கொலை செய்வதுதானு உஙகளின் மனிதத் தனமை? பூசுரர்களின தெயவ பலம் எஙகே? கடவுள ஏறபடுத்தியதாக நீஙகள சொல்லித் திரியும் வேதத்தின கட்டளை இதுதானு? பேஷ்! எயதவரிருக்க அம்பை நோவதும் சரியல்ல. நீயோ ஒரு பெணணுயிருக்கிருய்.

காவலர் : மகாராஜாவே! இவ்வளவு கொடிய பாதகியை உடனே கழுவேற்றிக் கொல்ல உத்தரவு தரவேண்டு கிரும்.

இரணியன் : பெண்பாலைக் கொலை செயது கையைக் கறைப்படுத்திக் கொளளலாகாது. ஆண்மையுள்ள தமிழனுககு அது அழகாகாது. ஈட்டியைக் கையில் தந்து அபபெண்ணை வீட்டுக்குப் போகவிடுங்கள' (இரணியனும் லீலாவதியும் மஞ்சத்தில் படுத்துப் போர் வையால் போர்த்துக் கொள்ளுகிருர்கள்,)

(சித்ரபானுபோகிருள்—காவலர் பின் தொடர்ந்து வரும்போது.)

ஒரு காவலன் : (மற்ற காவலர்களைப் பார்த்து) நமது சக்ர வர்த்தியைக் கொலை செயய அந்தபபுரத்தில் இரவில் நுழைந்து இவள சக்ரவர்த்தியின மார்பை நோக்கி எறிந்த ஈட்டிமுனை பட்ட காயத்தில் ரத்தம் பெருகிக் கொண்டிருக்கும் போதும்—அந்தோ! இப்பாவியைச சகரவர்த்தியானவர் மன னித்தாரே!

(சித்ரபானுவை நோக்கி) அடி! ஆண்மையறற ஆரிய நரிக்கூட்டத்தில் பிறந்தவளே! உஙகள ஆரியப்போக் கையும் பார்! தமிழரின் பெருந்தன்மையையும் பார்! ஓடு!

சித்ரபானு: **(வெளியில் வந்து தனிமையாய்)** ஆஹா! என்ன பெருந்தன்மை! பகைவர்க்கும் அருள்புரியும் இந்தத் தமிழ மன்னன் தன்மை எப்படிப்பட்டது? ஆயினும் எமது ஆரியர் கட்டளைப்படி தமிழர் உயர்வைப் பற்றிப் பாராட்டக் கூடாது.

(ஒரு புறமாகச் சித்ரபானு வந்து அங்குத் தப்பி ஓடி வந்து காத்திருக்கும் ப்ரகலாதனைச் சந்தித்து)

நாதா! எனது ரட்டியானது தவறிக் கீழே விழுந்ததினால உமது தந்தை விழித்துக்கொண்டார். உடனே கூச்சலிட்டார். காவலர் வந்து என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் உமது தந்தையின் எதிரில் நிறுத்தி என்னை மானபங்கப் படுத்தினார்கள். நானொரு பெண்ணென்றும் கருதாமல் உமது தந்தை வாயக்குவராத வார்த்தையால் திட்டினார். உடனே நான் புலிபோல் பாய்ந்து எனது ரட்டியையும் உமது தந்தையிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். என்ன இருந்தாலும் அவர் எனக்கு மாமனார் ஆனதினால் அவரைக் கொல்லாமல் வந்து விட்டேன்.

ப்ரகலாதன்: இவ்வளவும் நடந்ததா? என் ஆருயிர்க் காதலியே! எப்படியாவது நீ தப்பித்து வந்தாயே அதுவே போதும். உனக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்திருந்தால் என்னுயிர் என்னவாவது? வா, போகலாம். அரண்மனையில் அனைவரும் விழித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இங்கே நிற்கலாகாது.

(இருவரும் போகிறார்கள்)

காட்சி 6.

இடம்: சித்ரபானுவின் வீட்டுப் பூஜை விடுதி.

உறுப்பினர்கள்: சேனாதிபதி, சித்ரபானு.

சித்ரபானு: (சேனாதிபதி பிரவேசிக்கக்கண்டு) வரவேண்டும். வரவேண்டும். தங்களை உபசரிக்கவும் எனக்குச் சக்தியில்லாமலிருக்கிறது.

சேனாதிபதி: காதலி! என்ன நூதனம்! இதென்ன மஞ்சள் உடை உடுத்தியிருக்கின்றாய்?

சித்ரபானு: எல்லாம் தங்கள் பொருட்டே! என்ன செய்வேன்? நான் உலகில் ஏன் பிறந்தேனோ தெரியவில்லை? எனது பெற்றோரிடம் நான் உங்கள் மேல் காதல் கொண்டு விட்டதாகவும் உங்களைத்தான் மணப்பேன் என்பதாகவும், எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தும் அவர்கள் சம்மதிக்க மாட்டோம் என்கிறார்கள். காரணம் நீங்கள் தமிழர் என்பதுதான். அவர்கள் அபிப்பிராயம் நமக்கு அநுகூலப்படும் பொருட்டே நான் கௌரி தேவியை நோக்கி விரதம் பூண்டுள்ளேன். இன்னும் என் விரதம் முடியவில்லை.

சேனாதிபதி: நான் தமிழனே! சந்தேகமில்லை. ஆயினும் நான் ஆரிய வேதத்தையும் மதத்தையும் அங்கீகரித்து வருகிறேன். இன்னும் என்மீது சந்தேகம் என்ன? உன்மீது வைத்த காதலால் நாளுக்கு நாள் என் உடல் துரும்பாகி வருவதை நீ அறியவில்லையா?

சித்ரபானு: அந்தோ! காதலரே! நான் உணர்கிறேன. நான தஙகள மேல் வைத்த காதல நோயால் இறக் கும் தருவாயிலிருந்ததைப பார்த்தும என பெறறோ ருக்கு எனமீது இரககம் பிறக்கவில்லை யெனருல் வேறு எனன சொலல வேண்டும? நானகு திஙகளாக ஆரியருக்கு அந்த இரணியனுல் நடந்து வரும் தீஙகு களைச சொல்ல முடியாது. இது தங்கட்குத் தெரி யாதா?

சேனுதிபதி: கேளவியுறறேன. எவளோ ஓர் துஷட ஆரியப் பெண நடுநிசியில் சகரவாத்தி பள்ளியறை யில் நித்திரை செயகையில் ஈட்டியை எறிந்தாளாம. அரசருககு நடு மார்பில காயமும ஏறபட்டதாம். எமது பெருந்தனமையுளள தமிழச சக்ரவர்த்தி அப் பாதகியை மனனித்து விட்டாராம். மேலும ஆரியர் கள ராஜ பாட்டையில் நின்று அட்டகாசம செயதும், தமிழர் வாழககை முறைகளை இழிவு படுத்தியும வரு வதால் அவாகளை யெல்லாம் சிறைப்படுத்தியிருக்கி ருாகளாம். அதுவுமனறி ஆரியர் இந்த அரசாஙகத் தைதக கவிழக்கவேண்டு மெனற கெட்ட எணணத் தோடு நடத்திய அநேக சூழசசிகளும அரசாஙகத் திறகுத் தெரிந்திருககிறதாம். அதில் சமபநதப்பட்ட அநேக ஆரியர்களையும் சிறைப்படுத்தி யிருக்கிருா களாம்.

சித்ரபானு: ஆரியப பெண்கள மேலும ஆரிய ஆடவர் கள் மேலும் சுமத்தியிருக்கும் இவவபாண்டஙகளை யெல்லாம நீங்கள நம்புகிறீர்களா?

சேனுதிபதி: அது பறறி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. எப்பக்கத்து நியாயத்தையும் நான அறியேனுதலால் அதில் நான என்ன சொல்ல முடியும்?

சித்ரபானு : என பெற்ரேர் அபிப்ராயம் என்னவெனில் என்ன இருந்தாலும் சேனுதிபதியாகிய நீஙகள் சக்ர வர்த்திக்குக கீழ்ப்பட்டவர். எனனை நீங்கள மணந்து கொண்டதும சக்கரவர்த்தியார் குறுக்கிட்டு, 'அவனை நீக்கி விடு' எனருல், என கதி என்னவாவது? எனக் கெனனமோ தஙகளை மணந்து கொள்ள வேண்டும் எனபதுதான எண்ணம். பெறறேர் அபிப்ராயத் தையும் நான அனுசரிக்க வேண்டுமல்லவா ? இவை யெல்லாம் ஒருபுறமிருககட்டும். கடைசியில் ஒரு செய் தியைச சுருக்கமாக உங்களிடம் சொல்லுகிறேன. எப்படியாவது நீஙகள இந்தத்தேசத்திறகு ஏககசக்ரா திபதியாகவும், நான் தஙகள பட்டமகிஷியாகவும ஆகிவிடுவதில் உஙகளுக்கு ஆட்சேபனை இராதே.

பாட்டு

சேனுதிபதி :

எட்டாத கொம்புத்தேனும் கிட்டுமென்று சொல்வதா ?
பட்டாளச் சக்ரவர்த்தியைப் பாரில்நாமும் வெல்வதா ?
எட்டான திசைகளிலும் இரணியன் என்று சொன்ஞல்
மட்டற்ற மகிழ்ச்சிகொள்வார் அவரை எல்லாம் கொல்
[வதா ?

சேனுதிபதி : பெண்ணே! இது ஆகும் காரியம் அல்லவே!

சித்ரபானு :

கட்டாணி முத்தே என் காதலரே
நான் வணங்கும் கௌரி தேவி
இட்டாலாகா ததுவும் ஒன்றுளதோ
ஆரியர்க்கே இசைந்த தெய்வம்

நட்டாளுய் இருப்ப துண்டு
நாராயண மூர்த்தி நம்மையே—கை
விட்டானு என்பதையும் விளக்கிடுவேன்
சீக்கிரத்தில் மெல்லி நானே

பட்டாபிஷேகம் செய்து பார்த்திடுவேன் உம்மையே
பக்கத்தில் நாயகியாய் நானிருப்பேன் மெய்ம்மையே.

சித்ரபானு: நான எந்தக் கௌரியை நோக்கித் தவங கிடககினறேனே அந்தக கௌரிதேவியின சக்தியாலும ஆரியரின பக்கபலமா யிருக்கும ஸ்ரீமந நாராயணன கிருபையினுலும் எஙகள காரியம் கைகூடும் எனபதில் எமககுச சந்தேகமில்லை.

சேனுதிபதி: மனிதனுககு ஆகவேண்டிய காரியம் மனிதனுல்தானே ஆகமுடியும்! நாராயணன்; கௌரி என்கிற வார்த்தைகளால் நீங்கள் எதைக குறிப்பிடுகிறீர்கள என்பதுதான் விளஙகவில்லை. ஆயினும், உனது வார்த்தையைக் கொண்டு நான் நம்பத்தடையில்லை. நான் சக்ரவர்த்தியாவதில் எனக்கு லாபந் தான. ஆயினும் எனது சகரவர்த்தியாகிய இரணியனுக்கு நான மனமாரக் கேடு செயய முடியாது.

சித்ரபானு: உங்கள் மனமாரச் சக்ரவர்த்திக்குக் கேடு செயய வேண்டியதில்லை. உலக நனமைமயை உத்தேசித்துத் தாஙகள் ஆரிய தர்மத்தை அனுசரிக்கும் தமிழருககும ஒரு தீமையும் செயயாதிருக்க உறுதி கூறுகிறீர்களா? இந்த ஒருவார்த்தையாவது எனக்கு நீங்கள அளிக்க வேண்டும். நீங்கள் ஆரிய தர்மத்தை ஒத்துக்கொண்டதால் நீங்களும் ஆரியரே. ஆதலால் உஙகளுக்கும் என் ஆரிய ஜனஙகள் ஒரு தீங்கும செய்யமாட்டார்கள.

சேனாதிபதி : நான் ஆரியருக்கும் ஆரிய தர்மத்தை அனு சரிக்கும் தமிழருக்கும் என மனமார ஒரு கெடுதியும் செயவதில்லை ! இது உறுதி.

சித்ரபானு : சீக்கிரம திருமணம் நடகக வேண்டியது தான. என விரத மகிமை இப்போதே எனக்குத் தெரிந்து விட்டது. அனைத்தும் கௌரியின் சக்தி தான. விரதம் முடிந்ததும் நாம் இருவரும உயிரும் உடலுமாக இனப வாழ்வு பெறுவோமாக. இன்னும் சில நாளிலேயே என விரதத்தை முடித்து விடுகி றேன. நாதரே! என விரதம முடிந்ததும் அதே நிமி ஷத்தில் தஙகளை நான எஙகே காணுவது? தாஙகள் மாளிகையிலிருந்தால் தான போயிற்று! இல்லா விடில்?

சேனாதிபதி : என ஆருயிர்க் காதலி! நானே அடிக்கடி வந்து போகிறேன.

சித்ரபானு : விரதம் முடியும் வரைகக்கும் என்னை இனி நீஙகள் காணமுடியாது. நான தேடியனுப்பித் தங் களை உடனே அழைததுக்கொள்ளுகிறேன். அந்தோ! தஙகளை நான் மணம் முடிக்கும வரைக்கும் ஒருநாள் கழிவது ஒரு யுகமாக இருக்குமே!

சேனாதிபதி : கணமணி! வருந்தாதே! திருமணம் சீக் கிரம் முடிந்துவிடும். இதோ முடிந்துவிடும். அவசரப் படாதே.

சித்ரபானு : அந்தோ! விரதம் எப்போது முடியுமோ தெரியவில்லையே! விரதம் முடியும் வரைக்கும் தங்களை நான் பார்க்க முடியாதே! அதுவரை உஙகள உருவப் படத்தையாவது பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா என்று கனபாடிகளைக் கேட்டேன. "வேண்டாம் வேண்டாம" என்று அந்தப் பாவிகள தடுத்தார்

கள். என் ஆருயிர் நாதரே! உங்களிடம் நான் காதல் வசனஙகளைக்கூட இப்போது உபயோகப்படுத்தலா காதாமே! உஙகள சௌந்தர்ய முகத்தைப் பார்க்கப் பார்கக என காதல் பெருகுகிறதே! அந்தோ! என முன நிறகாதீர்கள். (முகத்தைக் கையால் மறைத்துக் கொள்கிருள.) அந்தோ! மறைந்தீர்களா!

சேனுதிபதி: வருந்தாதே. விரதத்தைப் பூர்த்தி செய நான் போய வருகிறேன். **(மறைதல்)**

காட்சி 7.

இடம்: தலைமை நீதிமன்றம்

உறுப்பினர்கள்: நீதிபதி, இரணியன், மந்திரி, சேனுதிபதி, ஆலோசனை கூறுவோர், குற்றச் சாட்டின் விவரம் கூறுவோன், காவலர், குற்றவாளிகள்.

இரணியன்: *(தனது அவையினருக்கு)* பெரியோர்களே! தமிழ ரததம் ஓடும் எந்தத் தமிழனும் ஒழுக்கங கெட்ட ஆரியர்களின் வலையில் விழமாட்டான் எனறு நான் நம்புகிறேன். ஆரியர்கள் இந் நாட்டிலுள்ள அநேக ராஜ்யங்களைக கலகப்படுத்திச் சூழ்ச்சி செய்து தமது செல்வாக்கில் வைத்துககொண்டிருப் பதும் நமககுத் தெரியும. ஆரியாகளின செல்வாக்கு எங்கெங்கு உணடாகி விட்டதோ அங்கெல்லாம் நமது பழந்தமிழ நூறகளை அழித்தும், திருத்தியும், தமிழர் களின வாழககை முறையையே மறைக்க முயனறும வருகிருர்கள். இந்த ராஜயத்தைப் பற்றியும் இதை ஆளும எனனைப் பற்றியும் ஆரியர்கள் அனைவரும்

ஒரே மூச்சாக வேலை செய்து வருகிருர்கள். என பெயரைக் கேட்ட அரசர்கள அனைவரும் சிங்க சொர்ப் பனம் கண்டவர்களபோல் திடுக்கிடத் தக்கதாய என் தோளவலி அமைந்திருப்பினும், ஆரியர்களின் மனிதத் தன்மையற்ற வஞசகச சூழசசியினமுனா என தோல்வலியும் ஆணமையும் நிலையற்றது எனபதை நான அறிவேன. ஆயினும் பினபுறமிருந்து அம்பெய்யும் ஆரியப் பேடிகளின இழிசெயலுககாக நானும் மனிதனென்கினற முறையில் இரஙகுகின றேன. மனிதத்தனமையை எளளத்தனை இழக்கவும் தமிழன விரும்பமாட்டான. ஆரியாகள் அனைவரும் அவர்கள் சொல்லும் நாராயணன முதலிய தேவர் களும் ஒன்றுதிரண்டு வருவதாலுைம என்னை அவர் கள மனிதத் தனமையுடன், வீரத்துடன், நேரில் வந்து எதிர்க்கட்டும் எனறு அந்த ஆரியர்களை நான் அறை கூவி அழைக்கிறேன. ஆரியர் வஞசக நரிகள, பேடிகள, தமதுவஞசகச் செயலால் இந்த உலகத்தையே தம் வசப்படுத்தலாம-இந்த உலகமககளை யெல்லாம் தமது மாயவலையிற சிக்கவைத்து ஒரு குடைக கீழ ஆள லாம். ஆயினும், தமிழர்களை ஆரியர் பினனினறு தாக்கிய செயதி மட்டும் இநத உலகம் உளள வரை அழியாது எனறு எணணுகிறேன.

(அவையினர் கைதட்டல்)

இது மாத்திரமனறு. என்னை அந்த ஆரியாகள சூழ்ச்சியால் கொன்ருலும் கொல்லலாம். ஆயினும் இரணியன் என்ற வீரத் தமிழன் தனது வீரத்தால் மறைந்தான எனற கீரத்தி உலகுள்ளமட்டும் மறை யாது என்பேன. பிறகாலத்தில் ஆரியர்கள் தமிழ வீரர்களைப் பறறியும் எனனைப் பறறியும் பொய நூல் கள எழுதி இழிவுபடுத்தலாம். ஆனல் பிறகாலத்தில்

உண்டாக இருக்கும் பகுத்தறிவுள்ள தமிழர்கள் உண் மையை யறிந்து கொள்ளக் கூடுமென று நம்புகிறேன். உண்மையை எவராலும் மறைக்க முடியாது. உலகில் நாளுககு நாள் எமது தமிழர்களிடம் வளர்ந்து வரும பகுத்தறிவைத் தடை செயய எவராலும் முடி யாது.

இதோ! இருதினஙகட்கு முனபு நான் தூஙகும் போது எனனை ஒரு பெண்ணைக கொணடு கொல்ல நினைத்தார்கள அவவஞசகர்கள. எனது நாட்டுத் தமிழர்களை ஆரியர்களிடமிருந்து காக்க எனனுயிரை நான பொருட்படுத்தப் போவதில்லை. அவையோர் களே! என நீதி மனறத்தை ஆரமபிக்கிறேன்.

(இரண்டு சேவகர்கள் நான்குபேரை ஒன் ருய்ப் பிணைத்தபடி கட்டி இழுத்துக் கொண்டுவந்து அவையில் நிறுததுகிருர் கள்.)

குற்றஞ்சாட்டிய விவரம் கூறுவோன் : பெருமானே! இவாகள ஆரியர் சேரியினினறும் அரச பாட்டையில் நுழைந்ததோடு அரச பாட்டையில் கூட்டங கூட்டித் தமிழரின நடைகளை இழித்துக் கூறியும், ஆரியர் களின தீய வாழ்க்கை முறைகளை உயர்த்திக் கூறியும், நாராயணன் இங்குத் தோனறி ஆரியரின எதிரிகளை யும் சக்ரவர்த்தியையும் அழிக்கப் போகிருன என்று புளுகியும் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள. இவர்களின நாககை யறுககத் தீர்ப்பளிகக வேணடுகிறேன்.

இரணியன் : நாராயணன வந்து என்னையும் தமிழர்களை யும் அழிக்க இருக்கும்போது இவர்கள் ஏன் என் பொருட்டு சூழ்சசி செய்ய வேண்டும்? நாராயணனு வது என்னை நேரில் வந்து எதிர்ப்பானு? பேடித்தன

மாகப் பினனிருந்து அடிப்பாளு? நன்று. இவர்களின் கண்ணைப் பிடுஙகிவிடுமபடி தீர்ப்பளிக்கிறேன்.

(போகிருர்கள்.)

(வேறு நால்வரைப் பிணைத்தபடி இரு சேவகர்கள் அழைத்து வருதல்.)

கு. சாட்டுவோன் : பெருமானே! மேறபடி நால்வர் செய்த குறறஙகளோடு இவர்கள தஙகள மந்திர சகதியால் இதே நொடியில் சக்ரவர்த்தியை எரித்துவிட எம்மால் முடியும் எனறு கூறிஞாகள. இவர்களுக்குக கொலைத் தண்டனை விதிகக வேண்டுகிறேன.

பாட்டு

இரணியன் :

பிழைப்பதற்குத் தகுநில மிதுவென
நினைத்து வெட்கித் தலையது குனிவொடும்
அழுக்குரத்தக் கழுதைகள் நினைவதை—அறியேனே

ஒழுக்கமற்றுத் திரிவதும் வெளியினில்
ஒடுக்கமற்றுப் புகல்வதும் உடையவர்;
புழுக்கை கட்குக் கெடுமதி மிகுவது—தெரியாதோ

கொழுத் திருக்கத் தமிழர்க ளுடைமையை
உழைப்பு மற்றுத் திருடுவ தொடும்நமை
அழிப்பதற்குச் சதிசெய நினைவது—சரியாமோ

கழுக்க ளொத்துத் திரிதரு மடையர்கள்
கடிக்கும் நச்சுப் பகைவர்கள் இவர்களை
இழுத்து வைத்துக் கொலைசெய இதுதகி—எனதாணை

இரணியன் : அப்படியா? ஏன் சும்மா இருந்தார்கள்? என்னை எரிக்கட்டுமே! எரிக்காமலிருப்பது என் மீதுள்ள கருணையோ? சாட்டையால் என் எதிரிலேயே

நன்றாக அடியுங்கள். அப்போதாவது என்னை எரிக்கட்டும்.

(சேவகர்கள் சாட்டையால் அடித்தல்)

எங்கே மந்திரம்? மாறுகால் மாறுகை வாங்குங்கள்.

(வேறு நால்வரை இழுத்து வருதல்.)

கு. சாட்டுவோன் : நமது அகப்பொருள் முதலிய தமிழ்ப் பெரு நூறகளை யெல்லாம் சேகரித்து அவறறிற்குத் தீ யிட்டாாகள.

பாட்டு

இரணியன் :

ஆ! தமிழ்எனில் தமிழரின் உயிர்—அதை
அனலிட்டு மறைத்திட முனைந்திட்டாரா ஆரியர் (ஆ)

பூதலத்தி லேதமிழர் புனிதம் விளக்குமந்தப்
புத்தகத்தை அகப்பொருள் வித்தகத்தை இழப்பதோ!

ஆரியத்தை ஆரியரின் காரியத்தையே பரப்பச்
சீரியற்கைத் தமிழ்மொழி வேரைவெட்ட நினைத்தாரோ?
வீரியத்தை இழந்தபின் மேதினியில் வாழ்வதுண்டோ?

வெற்றித் தமிழ்மொழி மெச்சிப் புகழ்பெற
வெட்டிப் பலியிடு துட்டப் பயல்களை. (ஆ)

இரணியன் : ஆ! கணடஙகணடமாக வெட்டி நமது இனிய தமிழுக்குப் பலியிடுங்கள் இந்த நாய்களை!

(வேறு நால்வர்கள் கிறுத்தப்படுதல்.)

கு. சாட்டுவோன் : தமிழர்களை யெல்லாம் இராக்ஷசர் என்றும், அசுரர்கள எனறும் பொய நூல்கள எழுதியவர்கள இவர்கள்.

பாட்டு

இரணியன் :

நிதம்—தட்டிப் பறித்துப் புசித்துக் கொழுத்துச்
சனத்தைக் குரைக்கின்ற நாய்களை—நாட்டை
ஓட்டித் துளிர்க்கின்ற நோய்களை—தறி
கட்டிப் பிடித்துக் கனத்திட்ட வாள்கொண்டு
வெட்டிக் கிடத்துக தோள்களை

இரணியன் : ஓஹோ! இரண்டு கைகளையும வெட்டுக!

(மற்றும் நால்வர் கொண்டுவரப் படுகின்றனர்.)

கு. சாட்டுவோன் : இந்த அரசாட்சியைக கவிழக்க ஆனதெல்லாம் செயதுவரும் ஆரியப பாதிரிகள இவர்கள்.

பாட்டு

இரணியன் :

மானமில்லா தவரே
வஞ்ச நெஞ்சம் மிஞ்சிடும் அந்தோ (மா)
வலைப்படுத்திய மனிதரைக் கொலைப்படுத்திடக் கருதிய (மா)
மக்கள்சொத்தை மொய்த்துநத்தி நக்கக்கருதிய (மா)
மட்டற்றப் பொய்க்கட்டுக் கட்டிக் குட்டிக் கலைகிற (மா)
ஆனதெல்லாம் செய்வான் நாராயணன் என்றீர்
ஆயினும் ஏன் நீங்கள் இச்செயல் செய்கின்றீர் (மா)
ஆதிக்கம் செலுத்த எண்ணமோ—எம்
ஆண்மை கெடுக்க வெண்ணுமோ
சோதிக் கடவுள் தான் சொல்வதோ—நான்
தூங்கும்போது வந்து கொல்வதோ
சாதியிலே தேவ சாதியும் ஒன்றுண்டோ
சதிகாரப் பாதிரிகள் எதிரேயும் நிற்காதீர். (மா)

இரணியன் : (கோபமாய) அற்பர்களே ! உங்கள் நாரா யணன எங்கே ! நரிக்கூட்டமே! பேடிக் கூட்டமே ! நீங்கள் நாராயணனைப் பற்றிச சொல்லுகிற பெருமை என்ன ! நீஙகள செயயும் வேலை என்ன ! யோசித்தீர் களா? உழைக்காமல் இந்நாட்டு மக்களின நலத்தை யெல்லாம அபகரிகக யெண்ணும் சோம்பேறிகளே! தூஙகும்போது எம்மைக கொலை செயவதுதான உஙகள தெயவபலமோ? சரி! இவர்களை ஆரியர் சேரி யில கொண்டுபோய நிறுத்திச சித்திரவதை செய யுஙகள.

சேனுதிபதியே ! நாளைககு மாலைபபோதில் நான இட்ட தண்டனையைச சரிவர நிறைவேற்றி வைப்பீராக.

சேனுதிபதி: சித்தமாயிருககிறேன.

இரணியன் : நமது மனறத்தை முடித்துக் கொள்வோம்.

காட்சி 8

இடம் : கொலைக்களம்.
உறுப்பினர் : குற்றவாளிகள், கொலையாளிகள் நால்வர், சேனுதிபதி, சித்ரபானு.

(குற்றவாளிகள் அனைவரும் கொண்டு வரப் படுகிருர்கள்.)

குற்றவாளி சார்பில் ஒருவன் : சேனுதிபதியவர்களே ! நாங்கள நிரபராதிகள். எங்கள் உயிர் இப்போது தஙகளிடம் இருக்கிறது. நீங்கள மனம் வைத்தால் எஙகளுக்கு மீட்சி கிடைக்கும். நாங்கள் குற்றம் செய்தது உண்மையாக இருந்தாலும் இனிமேல் இவ் வாறு செய்வதில்லை என்று உறுதி கூறுகிரேம்.

எங்கள் பெண்டு பிள்ளைகள போரால் தங்களைக் கெஞ்சுகிறோம்.

சேனாதிபதி: *சக்ரவர்த்தியின தீர்ப்புக்கு மாறுதல் உண்டா? பேதைகளே! நீஙகள் இந்நாட்டுக்குப் பிழைக்க வந்தவர்கள. உஙகளுககு இறுமாப்பெனன? உஙகட்குச சூழ்ச்சிகள ஒரு கேடா ? சகரவர்த்தியின் உயிருக்கா உலை வைக்க எணணினீர்கள? "தெய்வ பலம் இருககிறது; நாராயணன வருகிறான" என்று உளறுகிறீரகளே ! இந்த ஏமாறறுகளை யார நம்புவார கள? வஞ்சத்தால் உலகை வசப்படுத்துவதா உஙகள திட்டம்?*

கொலையாளிகளே! முதல் நான்கு நால்வர் கண்களை யும் உங்கள் கூர்மையான ஆயுதத்தால் தோண்டி எடுங்கள. பரம பகதர்களே! உங்கள் நாராயணனைக் கொண்டு உஙகள் கண்களைக் காத்துககொளளுஙகள.

(கொலையாளிகள் ஆயுதங்களைக் கொண்டு கண்களைத் தோண்டப் புறப்படுதல், குற்றவாளிகள் கூக்குரல், இதனிடையில் ஒரு முறுக்கு மீசையுள்ள வாலிபன் ஓடி வந்து.)

முறுக்கு மீசையுள்ள வாலிபன்: *நிறுத்துங்கள நிறுத் துங்கள்! சக்ரவர்த்தி உங்களிடம் தனியாக ஒரு வார்த்தை சொல்லச் சொன்னார்.*

சேனாதிபதி: ஒருபோதுமில்லை. விலகிநில்.

மு. மீ- வாலிபன்: *சற்று நிதானியுஙகள. (சமிகஞை செய்து தனது ஒட்டு மீசையையும் தலைப்பாகையை யும எடுத்துச் சொந்த உருவைக் காட்டுதல்.)*

சேனாதிபதி: (ஆவலாய நெருங்கி) சித்ரபானுவா? இதென்ன மாறுவேடம்! என்ன விசேஷம்?

சித்ரபானு: நாதரே! நீர செய்த உறுதியை மறந்தீரோ! ஆரியருககுத் தீமை செய்வதிலலை என்றும, ஆரியர் தர்மத்தை ஒப்புக்கொண்ட எவருக்கும் தீமை செய்வ தில்லை என்றும நீர் கூறவிலலையா?

சேனாதிபதி: **(திகைத்து)** ஆயினும, இப்போது இந்த ஆரியர்களுக்கு ஏறபடப் போகும் தீமை என்னாலல்லவே! சக்ரவர்த்தியின கட்டளையாலல்லவா? சரி, உன விரதம முடிநது விட்டதா?

சித்ரபானு: என விரதம முடிந்து விட்டது. உங்களை முதனமுறையாகக கட்டித் தழுவி முத்தமாவது தநது போகும கருத்தில் ஓடிவநதேன. என தாய தந்தையர் தடை செய்யக கூடுமோ எனனமோ என்று நினைத்து மாறு வேடத்துடன வந்தேன. நான தஙகளுககுத் தரப்போகும ஆரமப முததம ஆரியக கொலைகளுக் கிடையிலா? நாதா! வேணடாம. அவர்களை விடுதலை செய்யுஙகள. **(கட்டித் தழுவி முத்தம் கொடுக்கிறாள்)**

சேனாதிபதி: என ஆசை மயிலே! இந்தக குறறவாளிகளை விடுதலை செய்துவிடத் தடையில்லை. சக்ரவர்த்திக்கு என்ன பதில் சொல்லுவது?

சித்ரபானு: இதுதானா தெரியாது? கொலையாளிகளை இஙகே கொன்றுபோடுஙகள். ஆரிய ஜனஙகளை விடுதலை செய்யுஙகள. சக்ரவர்த்தியிடம் சென்று 'திடீரென்று ஓர் ஒளி தோனறிற்று; பிறகு அந்த ஒளி மறைந்து விட்டது; நான மூர்சசையற்றுப் போனேன். பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்தது; ஆரிய ஜனங்களைக் காணவில்லை. என்னுடன் வந்த கொலையாளிகள

மாண்டுகிடந்தனர்' என்று கூறிவிடுங்கள். நாதரே நம்மை நோக்கி இந்த சக்ரவர்த்தியின க்ரீடம் வந்து கொண்டிருப்பது உமக்குத் தெரியுமா?

சேனாதிபதி: அதெப்படி?

சித்ரபானு: நான் கூறுகிறேன. அவர்களை விடுதலை செயயுஙகள. முதலில் நானகு கொலையாளிகளையும் வேலை முடித்துவிடுங்கள. பிறகு எல்லா மர்மத்தையும் சொல்லி விடுகிறேன். போய வாருஙகள.

சேனாதிபதி: (கொலையாளிகளிடம் போய்) கொலையாளிகளே! நமது சக்ரவர்த்தியின இனறைய உத்தரவுப்படி நீங்கள முதலில் இந்த இடத்திலேயே அந்த ஆரியப் பாதிரிகளைக் கொலை செயய வேண்டும், அதறகாக நீங்கள் வட்டப்பாறையில் உங்கள தலையை வைத்து, மாதிரி காட்டுங்கள.

(அங்கிருந்த வட்டப்பாறையின்மீது நான்கு கொலையாளிகளும் தங்கள் தலைகளை வரிசையாகக் குனிகிறார்கள். உடனே சேனாதிபதி நால்வரையும் சிரச்சேதம் செய்கிறான்)

சேனாதிபதி: ஆரியர்களே! சுகமாக நீங்கள உங்கள் வீடு போய்ச் சேருங்கள். உங்கள மீட்சிககு இதோ, இந்த எனது சித்ரபானுதான் காரணம்; அவனை வாழ்த்துஙகள்.

ஆரியர்: ஸ்ரீமந் நாராயணன கிருபையால் கூடிய சீககிரம் நீங்கள் இந்நாட்டின சக்ரவர்த்தியாகவும பட்டமகிஷியாகவும் ஆகக் கடவீர. நாங்கள போய வருகிறோம.

(போகிறார்கள்.)

சித்ரபானு: நாதரே! தமிழர்களின பச்சை ரத்தம் பொங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த வட்டப்பாறையின அருகி

லிருந்து உங்களுக்கு ஒரு நல்ல சேதி சொல்லுகிறேன்: எல்லாம் ஆயத்தமாகி விட்டது! எங்கள் ஆரிய ஜனங்கள் அனைவரும் கூடி ஏற்படுத்திய திட்டத்தின்படி இந்நாட்டின் தற்காலச் சக்ரவர்த்தி சீக்கிரம் கொலை செய்யப்படுவான். ப்ரகலாதனையும் தந்திரமாக ஏமாற்றித் தங்கட்கு முடி சூட்டப்படும். இது நிச்சயம் என்பதை மாத்திரம் உமக்குத் தெரிவிக்கும்படி ஆரியர்களின் தலைவர்கள் என்னிடம் சொல்லி வைத்தார்கள்.

சேனாதிபதி: அப்படியா? இத்தனை பெரிய காரியங்களையும் செய்து முடிப்பது சாத்தியமா? ஆயினும், நீங்கள் மிக்க தந்திரசாலிகள் என்பதை நான் நம்புகிறேன். இதே நேரத்தில்கூட அந்த இரணியனைவிட நானே ஆளுந்திறமையிலும் தோள்வலியிலும் மிகுந்தவன் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆயினும் மாதே! உனது சௌந்தர்யத்தில் கட்டுப்பட்டே உன் வார்த்தைக்கு நான் மதிப்புக் கொடுக்கிறேன் என்பது உண்மை. அழகின் உருவமே! உன் அழகுக்கு இந்த உலகமே அடிமையாகும் என்றால் நான் கட்டுப்பட்டது வியப்பாகுமா? தமிழருக்கு விரோதமாக நான் எதையும் செய்ய முற்படுவதில்லை. ஆயினும் உன் முகத்தைக் காணும்போது என் சொந்த அபிப்பிராயம் அனைத்தும் பறந்து விடுகிறது. அடி சித்ரபானு! நான் அன்று உன்னைக் காணவந்தபோது நீ மஞ்சளாடையால் உன் உடலை மறைத்திருந்தாய். இன்றோ எனில், உன் மலர்போன்ற மேனியை ஆணுடையால் மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்!

சித்ரபானு: கொலைக் களத்தை மலர் மஞ்சமாக்க முடியுமா? வேண்டுமானால் இதோ, இன்னொரு முத்தம் (கட்டித் தழுவி முத்தந்தரல்) இங்கு நான் இருப்பது

அபாயம். நான் போய் வருகிறேன். (ஓடிச் சிறிது தூரத்தில் நின்று கொண்டு) நாதரே, கூடிய சீக்கிரத்தில் நமயிருவருக்கும் இரணியனுடைய மாளிகையில் திருமணம் நடக்கும்! அவ்வப்போது நான் நேரி விபத்துபோல் நடந்து கொள்ளுங்கள். (போகிறாள்)

சேனாதிபதி: (சித்ரபானு போன பின்பு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவனாய் நின்றபடி இருந்து, பிறகு கொலையாளிகளைக் கவனித்தல்.)

பாட்டு

சேனாதிபதி:

என்ன காரியம் செய்தேன் இந்நாளில் அந்தோ
அன்னியர் சூழ்ச்சியில் ஆழ்ந்திடலானேன் (எ)
என்னதிகாரத்தை ஈனம் செய்தேனே அந்தோ
மன்னிய தமிழரின் மானத்தைக் கொய்தேன் (எ)
இரணிய மன்னனுக்கும் இடர் செய்தேன் அந்தோ
தரணியில் தமிழர்க்குச் சதியும் செய்தேனே (எ)
அருள்மன்னன் கட்டளை அழித்திட்டேனே அந்தோ
ஒரு பெண்ணின் வார்த்தைக்கோ உட்படலானேன். (எ)

சேனாதிபதி: ஆஹா! இந்நாட்டின் சக்ரவர்த்தியைத் தொலைக்க வழிதேடும் ஆரியர்கள் பக்கம் என் சொல் வாக்கை உபயோகப்படுத்தினேனே! நான் உண்மையில் ஒரு தமிழன்தானா? இந்நாட்டில் நான் சேனாதிபதியாய் இருப்பதும் எனது அதிகாரத்தை நிர்வகிப்பதும் இந்நாட்டின் தமிழர்களாலல்லவா? தமிழ் மக்களின் பேரால் என்னை இந்நாள்மட்டும் கௌரவித்து நம்பியிருக்கும் எனது சக்ரவர்த்தியைப் பற்றிய சூழ்ச்சிக்கு நான் காது கொடுக்கலாமா? இரணிய சக்கரவர்த்தியை வஞ்சகத்தால் கொன்று அப்பதவியை நான் வகிப்பதா? மனமே நீ பாரபட்சமில்லாமல்

யோசி! சிஙகத்திறகு வைத்த இரையை நாய தின்ன என்ன யோகயதை உண்டு? அந்தோ! என் உடம்பில தமிழ ரத்தம ஓடிககொண்டு தானே இருக்கிறது! தமிழருககுர சதி! அந்தோ தமிழருக்குச்சதி செயயத் துணிந்தேனே! இத்தனையும் எதன் பொருட்டு? நான சககரவாத்தியாவதறகாக! இந்த முடிவுக்கு நாருகவா வந்தேன? நான களளங் கபடறற சக்கர வர்ததிக்குங தமிழ மக்களுக்கும் உண்மையுளளவளுகவே இருந்தேன. இத்தனையும் யாரால்! அந்தப் படுபாவியாகிய-களளியாகிய - சித்ரபானுவாலல்லவா? சணடாளி—சூழச்சிக்காரி! அந்தோ! "தமிழரத்தம் பொஙகுங இந்த வட்டபபாறையின அருகிலிருந்து உனககொரு நறசெய்தி! சொல்லுகிறேன," என்று அஞசாத நெஞசத்துடன எனனிடம அவள் சொன்ன போது, ஏ! மானஙகெட்ட தமிழமகனே! நீ கேட்டுக் கொணடிருந்தாயே! (எதிரே கவனித்து) வருவது யார்?

சித்ரபானு: பிராணநாதா! ப்ராணநாதா! ஒரு விஷயம் மறநது போனேன.

(சேனுதிபதி தலைகுனிந்து சும்மாவிருத்தல்)

பாட்டு

துய ரேன் வாட்ட மேது
சொல் லவேண்டு மேயிப்போது
  உயர் குண முறு காதலா
  உள்ள குற்ற மென் மீதிலா (துய)
உணர்வு கலங்க லானதோ
உவகை யனைத்தும் போனதோ
  ரண வீரா சுகு மாரா
  நவில வேண்டுமே உதாரா. (துய)

சித்ரபானு : இதென்ன முகவாட்டமாயிருக்கிறீர்கள் உணர்ச்சியற்றுப் போனீர்களா! (**கட்டித்தழுவிக் கொண்டு**) வீரத் தமிழரே! என்ன யோசிககிறீர்கள்? நல்ல சந்தர்ப்பத்தில் தர்க்கத்திறகு இடந்தரலாமா? நீஙகள் ஓர் ஆரியப் பெண்ணோடு சம்பந்தப்பட்டதில் உஙகளுக்கு அவமானம் ஏற்படும் பட்சத்தில என உயிரை இதோ, உஙகள எதிரில் மாயத்துக் கொளளு கிறேன. நாதா! நான் பிறந்தது தங்கள் பொருட்டு, என் மலருடல் வாடாமல் வதஙகாமல் என பெற றோர்களால் இந்நாள்மட்டும் காப்பாறறபபட்டதும் உங்கள பொருட்டே. இளமை ததுமபும எனது அங்கஙகள இந்நாளவரை நனனிலையில் இருப்பதும் உஙகள பொருட்டே. நானோர் புதிய மலா, நீஙகள அதிலுளள புதுத் தேனை உணணப பிறநத வண்டு. இத்தனையும மறந்தீரே !

சேனதிபதி : (முகத்தைக் கவனித்திருந்துவிட்டு) கண மணி! நான ஒனறும் யோசிககவில்லை. நீ எனன சொல்ல மறந்துவிட்டாய !

சித்ரபானு : அதிருக்கட்டும், ஒரு மனிதன உறுதி கூறு வதெனபது மறந்துவிடக கூடியதா?

சேனதிபதி : இல்லை; காப்பாறறுவதற்காகவே. நீ இதை ஏன் இப்பொழுது கூறுகிறாய்?

சித்ரபானு : நீங்கள் கூறியுள்ள உறுதிமொழியைத் திரும் பவும் உங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்த வேண்டிய தில் லையே !

சேனதிபதி : வேண்டியதில்லை. நான கூறியுளள உறுதி மொழியை என் உயிர் போகுமளவும மறவேன. நீ எனன சொல்ல வந்தாய?

சித்ரபானு: வேறொன்றுமில்லை. இளவரசரை என் சுற்றத்தார் சரிப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சிறுவனுக்கு நீங்கள் அநுராணையாக நடந்து கொள்ளுங்கள் என்று உம்மிடம் சொல்லச் சொன்னார்கள். அந்தோ! அதோ, யாரோ வருகிறார்களே! நான்போய் விடுகிறேன். (போகிறாள்)

(சேவகர்கள் சேனாதிபதியை நோக்கி வருகிறார்கள். சேனாதிபதி மூர்ச்சையாய்க் கிடப்பதுபோல் தரையில் படுத்துக் கொள்ளுகிறான். சேவகர்கள் வந்து கவனித்து விட்டு)

சேவகர்கள்: அந்தோ! இதென்ன அநியாயம்! கொலையாளிகள் வெட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள்! நமது சேனாதிபதியவர்கள் மூர்ச்சையற்றுக் கிடக்கிறார்! ஆரியரின் சூழ்ச்சியோ! அல்லது அந்த ஆரியர் சொல்லுகிறபடி தெய்வச்செயலோ தெரியவில்லையே!

(சேனாதிபதியைத் தேற்றுகிறார்கள். சேனாதிபதி மெதுவாக எழுந்து)

சேனாதிபதி: அந்தோ! நான் எங்கே இருக்கிறேன்!

சேவகர்கள்: இதென்ன கோலம்? இவர்கள் வெட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள்! ஆரியர்கள் எங்கே?

சேனாதிபதி: சேவகர்களே! குற்றவாளிகளை அழைத்துக் கொண்டு கொலைக்களம் வந்து சேர்ந்தேன்! அது தான் எனக்குத் தெரியும். கொலைக்களத்திற்கு வந்தவுடன் மின்னல் போல் திடீரென்று ஓர் ஒளி தோன்றிற்று. அதற்கு மேல் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. இதோ இக்கோலத்தை இப்போது காண்கிறேன். சீக்கிரம் இதைவிட்டு நீங்குவோம். **(அனைவரும் போதல்)**

காட்சி 9

இடம்: *அரண்மனையில் ஓர் பாகம்.*
பாத்திரங்கள்: *இரணியன், மந்திரி, ப்ரக லாதன், சேனாபதி, சேவகர்கள்.*

(இரணியன் இருக்கை நோக்கி ப்ரகலாதன் ஓடிவந்து பணிகிறான். இரணியன் ஆலிங் கனம் செய்துகொண்டு)

இரணியன்: அபபனே வந்துவிடடாயா?

ப்ரகலாதன்: என சுறறுப பிரயாணத்தைச சுருகக மாகவே முடித்துக கொணடேன, என அன்னை என பிரிவைச சகிகக மாட்டாாகளாதலால். அனறியும தஙகளைப் பிரிந்திருககவும் என்னால் முடியவே இல்லை.

இரணியன்: உண்மையில் உனது அன்னைககு ஏறபட்ட துயரத்தை என்னால் மாறற முடியாதிருந்தது. சீக கிரமாக நீ வந்ததே நல்லதாயிறறு. அபபனே நீ சென்ற தேசத்தி லெலலாம இந்த ஆரியாகளின சூழ்சசி எவ்வாறிருக்கிறது?

ப்ரகலாதன்: தந்தையே! ஆரியரை வணஙகுவதன மூலமே ஆங்காங்குள்ள அரசா தமது காரியத்தை முட்டினறி முடித்துக் கொளளகின்றனர். குடிகள அர சனை மதிப்பதை விட ஆரியருடைய வேதத்தை மேலானதென எண்ணி வழிபடுகினறனா. அவாக ளுடைய தெய்வபலமே அதறகுக காரணம்.

இரணியன்: உண்மைதானு? அந்தோ! அறியாமையென்பது மக்களால் இவவாறு பாராட்டப்பட்டு விட்டதா? அயோக்யத்தனம மக்களுக்குக் கரும்பாகத் தோனறி விட்டதா? சரி; நீ போய உன் அன்னையைப் பார். அவள உன வரவுகோரி வெகு ஆவலாயிருக்கிருள். சீககிரம உனக்கு இளவரசுப் பட்டம கட்டப் போகிரும.

(இச்சமயம் சேனுதிபதியும் சேவகர்களும் வந்து சக்ரவர்த்தியைப் பணிகிருர்கள்.)

இரணியன்: வீரத் தமிழனே! என்ன? உறசாக மெனபது உன முகத்தில சிறிதும காணப்படவில்லேயே? தணடனையை நிறைவேறறிவிட்டாயா?

சேனுதிபதி: ராஜாதிராஜரே! குற்றவாளிகளே அழைத்துக்கொண்டு கொலேக்களத்தை நாடிச சென்றேன. என்னுடன நானகு கொலேயாளிகளும் வந்தார்கள. கொலேக் களத்தை யடைநதவுடன திடீரென்று ஓர் ஒளி தோனறிறறு. அவவளவுதான தெரியும. மூாசசையறறுக் கிடநத என்னே இந்தச சேவகர்கள வநது எழுப்பிஞர்கள. வட்டப்பாறையில் கொலேயாளிகள நால்வரும் வெட்டப்பட்டுக கிடந்தார்கள். குறறவாளிகளாகிய ஆரியர்களேக காணவில்லே.

பாட்டு

இரணியன்:

த்ரோகச் செயலோ எனதிடம் ஆரம்பித்தாய் இதுததி
போடிச் செயல் செய்வதற்கும் எண்ணிட்டாயா?
வீரத் தமிழர் வாழ்வில் மண்ணிட்டாயா?
நீ கற்ற தெலாமிதுவா? தீமைக் கனுகூலமதோ
யூகத்தினி லேமிகுந்த பித்தந்தானு?
தேகத்தினி லோடுவதும் ரத்தந்தானு?

இரணியன்: (கோபமாய்) துரோகியே! நீ யாரிடம்பேசு கிருய? இந்நாளவரைக்கும் தமிழர்களின் பேரால் உனக்கு ஆதரவு தந்த உனது சக்ரவர்த்தியிடம நீ கூறுவதை யோசித்துக் கூற மாட்டாயா? நனறி கெட்டவனே! தமிழத் தனமையின வேரைப் பறிக்கத் தகக அசட்டு வார்த்தையை என்னிடம் அஞசாமற கூற முன்வந்தாயா? எனக்கிருபபதாக நீ நினைத் திருந்த அறிவுடைமையை உனது மூடத்தனத்தை யிட்டுக் குழப்பிவிட நினைத்த உன நெஞசம கருங கல்லா? எனது தோளும் வாளும் பேடிததனம பொருந்தியவை என்ற முடிவுககு வநதாயா? மூடனே! மானத்தோடு பேசு! நடந்ததென்ன? (ஆசனத்தி லிருந்து குதித்து எதிர்வந்து நிற்றல்)

சேனாதிபதி: (பயத்தோடு) பெருமானே! தஙகள கோபத் துக்குக் காரணம் தோன்றவில்லையே! என் வார்த்தை யில் தஙகட்கே அவநம்பிக்கை தோனறும காலமும வந்து விட்டதா? ப்ரபூ! நடந்தது உணமை. என் வார்த்தையை நீங்கள் நம்ப முடியாவிட்டால் இப்பாவி யைத் தஙகள வாளால் பிளந்து போடுங்கள.

இரணியன்: (நிதானிக்கிறன்—பிறகு கெஞ்சிய முகத்தோடு) அப்பனே, உண்மைதானு? ஒளி தோனறும் என்பதையாவது நீ நம்புகிருயா? நீயே ஆரியர் சூழச சியை அறியாவிட்டால் அவர்கள சொல்லும கடவுள நாராயணன என்பதை நீயே ஏறறுக் கொளவது போல் பேசுவாயாளுல், இந்நாட்டுச் சாதாரண தமிழ மக்கள கதி என்னவெனபதை நீயே யோசித்துப் பார். நீ சொல்லும் இந்த வார்த்தை ஆரியாகளின அயோக்கியத்தனமான வார்த்தைகளை அரண செயவ தாகவன்றே இருககிறது? இதைத் தமிழர் அறிந்

தால் ஆரிய வலையிற சிக்கி, இவ்வரசாங்கத்தையே கவிழ்க்கவும் ஆயத்தமாய விடுவார்களே!

உன்னை நான் நம்புகிறேன். ஆயினும், "ஒளி தோனறிற்று; உடனே மூர்ச்சையானேன; ஆரியரைக் காணவில்லை; கூடவந்தவா வெட்டப்பட்டுக் கிடந் தார்கள்" எனபதைப் பகுத்தறிவு எவவாறு ஏறறுக் கொள்ளும்? ஒருக்கால் உனனை ஆரியா பின்னின்று மூர்சசையாகும்படி செயதுவிட்டார்களா எனறாலும நம்ப முடியும.

சேனுதிபதி: நான் ஒருவேளை புத்தி தடுமாறி விட்டதாக வும் இருக்கக்கூடும் எனபதை ஒத்துக் கொளளு கிறேன.

இரணியன்: இருக்கலாம். ஏனென்ருல் இதறகுமுன எத்தனையோ ஆரியர்களையும் ஆரியப் பாதிரிகளையும் சிரசசேதம் செயதிருக்கிறேன. அப்போ தெல்லாம் ஒளி தோன்றவில்லையே! கடைசியாக உனக்கு ஒருவார்த்தை. இந்நாடு தமிழர் நாடு! நாம் தமிழர்! நமதுடம்பில் தமிழ ரத்தம் வீறிட்டோடுகிறது. தமி ழர் நம்மை நம்புகிருர்கள். நாம் அவர்களைக் காக்க வேண்டும்--நாம் நம்மைக் காத்துக் கொள்ளவேண்டும் சுயமரியாதையை இழக்கலாகாது. தெரியுமா? சென்றுவா.

(சேனுதிபதி போய்விடுகிருன்)

மந்திரி! என் மைந்தன் தனது சுற்றுப் பிரயாண அனுபவத்தை என்னிடம் சொன்னதை நீ கேட்டா யல்லவா? எங்கும் ஆரியர் செல்வாக்கே அதிகமா யிருக்கிற தென்றும் அவர்கள தெய்வபலமே அதற் குக காரணமென்றும் சொன்னுன். சேனுதிபதியோ

வெளில் ஒளி தோனறிறறு என்கிருன். இவர்களின் மனோபாவம் நம்மையும் திடுக்கிட வைக்கிறது.

மந்திரி : அரசே! மிக எச்சரிக்கையாக இருகக வேண்டும். இதே நேரத்தில் ஆரியப பூண்டே இந்நாட்டில் இல்லாதபடி செய்துவிடுவதும் நலம் என்று எணணுகிறேன். தங்கள் குமாரனுலும் இந்தச் சேனுதிபதியாலும் இந்த ராஜயத்திறகு ஏதோ கெடுதி உண்டாகப் போகிறது எனறு எனக்குத் தோன்றுகிறது. நாம் மிக எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். வீரத்தனம் மிகுந்த பகைவரை நாம் வரவேறகிறோம. ஆனல் நமக்கு நண்பர்போலவும் உறவினர்போலும் உளள அயோக்கியர்களை நாம் விட்டு வைக்கலாகாது.

இரணியன் : மந்திரி? உணமையே. ஆரியர் சூழ்ச்சியைக் கணடறிவதில் நாம் கண்ணும கருத்துமாயிருக்க வேணடும்.

மந்திரி : அவ்வாறே!

இரணியன் : நான விடைபெறறுக் கொள்ளுகிறேன.

(மறைவு)

காட்சி 10

இடம் : நகர வீதி,
உறுப்பினர்கள் : தலையாரி, மாறுவேடம் பூண்ட அரசன், மாறுவேடம் பூண்ட மந்திரி, பொதுமக்கள்.

தலையாரி : (முரசறைந்து) நாளை அதிகாலையில் நமது சக்ரவர்த்தியின் குமாரருக்கு இளவரசப் பட்டம் சூட்டப்போவதால் அனைவரும் ஊரையும் வீடுகளையும் அலங்காரம் செய்வதோடு, பட்டஞ்சூட்டும் வைபவத்திற்கு விஜயம் செய்யும்படியும் சக்ரவர்த்தியவர்கள் கேட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

வீதியில் உள்ளமக்களில் ஒருவன் : (மற்றவர்களைநோக்கி) ஐயையோ! நாம் சக்ரவர்த்தியின் கட்டளைக்கு இணங்க முடியாது. சக்ரவர்த்தி பூசுரர்களாகிய ஆரிய ஜனங்களுக்கு விரோதி. ஆரியர்களின் விரோதிகளாயிருந்தால்தான் திடீரென்று இறந்துபோகிறார்களே!

மற்றொருவன் : சேனாதிபதி ஆரியர்களுக்குக் கொஞ்சம் வேண்டியவரா யிருந்ததினால்தான் அவர் தலை தப்பிற்று. இல்லாவிட்டால் நாலுபேரோடு அவரும் மாள வேண்டியதுதானே!

இன்னொருவன் : நாம் ஆரியர் சொல்வதைத்தான் நம்ப வேண்டும். ஒரு வீடு இருக்கிறது. அதைக் கட்டியவன ஒருவன இருப்பான். அதுபோலவே இந்த உலகம் இருக்கிறது. அதை உண்டாக்கியவன் இருப்பானா இல்லையா? அவன் எப்படிப்பட்டவனா யிருப்பான்? அடேயப்பா! அவனால் ஆகாதது என்ன

இருக்கிறது? அந்தப் பெரிய மனிதனைத்தான் 'கடவுள்' என்று அவர்கள சொல்லுகிறார்கள்! 'தெய்வம்' எனறு சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் கடவுள் தான் ஆரியரை அனுப்பித் தமிழருக்குப் புத்திவரும் படி செய்யச் சொன்னாராம். அப்படியிருக்கையில் அந்தக் கடவுள் யார் பேசசைக கேட்பார்? ஆரியர் பேச்சைத்தானே கேட்பார்.

வேறொருவன் : மெய்! மெய! அதுவுமல்லாமல் எல்லாந் தெரிந்த இளவரசரே ஆரியர்களை வணங்கும்போது நாம் எந்த மூலை?

மற்றொருவன் : உம்! எவன் இந்தச சக்கரவர்த்தியை நம்புவான் இனிமேல்? திடீரென்று ஒளி உண்டா கிறது! ஆரியர் சொன்னபடி செய்துவிட்டு ஓடிவிடு கிறது!

இன்னொருவன் : நோய் நொடி வந்தால் ஆரியர்களிடம் போய் அவர்களை வணங்கினல் அந்த நோயை ஒளி யைக் கொண்டு தீர்த்துவிடுவார்களாம்!

வேறொருவன் : நேற்றுத்திம்மன் வீட்டுக்குப்பன் இறந்து விட்டானும் ஆரியப் பாதிரி மந்திரஞ் செய்து பிழைக்க வைத்து விட்டாராம்!

இன்னொருவன் : இப்படியெல்லாம் இருக்கும்போது இந் தச சக்கரவர்த்திக்கென்ன கொழுப்பு (என்று பல **விதமாய்ப் பேசிக்கொண்டே மக்கள் கலைகிறார்கள். பிறகு அக்கூட்டத்தில் மாறுவேடத்துடனிருந்த அசரனும் மந்திரியும் தனித்துப் போகிறார்கள்.)**

பாட்டு

இரணியன் :

ஆரியர் சூழ்ச்சியாலே அறிவை இழக்கின்றாரே
சீரிய தமிழ ரெல்லாம்—மந்த்ரி
சிந்தனை தீர்ந்தனரே !

காரியம் சாய்வதற்கே கடவுளென் றென்றுசொல்லி
ஊரை ஏமாற்றுகின்றார்—மந்த்ரி
உணர்விலா ஆரியர்கள்

சாமர்த்தியம் இல்லாததால் சாமிதன் சொந்தமென்றார்
ஏமாற்றை நம்புவதோ—மந்த்ரி
இதற்கு நாம் அஞ்சுவதோ ?

தீமை ஒருருவாய்ச் சேர்ந்திட்ட ஆரியரை
நாமினி விட்டுவைத்தால்—மந்த்ரி
நாசமிகச் சேர்வது மெய்.

இரணியன்: மந்த்ரீ! சேனாதிபதியின் கட்டுக்கதையானது நமது நாட்டு மக்களிடம் காட்டுத் தீப்போல் பரவி யிருப்பதோடு அக் கட்டுக் கதையையும் அதைச் சார்ந்த ஆரியர் புளுகுகளையும் மெய்யென்று அநு சரிக்கவும் தொடங்கி விட்டார்கள் மக்கள் !

(இரக்கமாய்)

இந்நாள் மட்டும் பகைவராலும் அசைக்க முடியாத என நெஞ்சத்தைக் கேவலம், ஆரியர் சூழ்ச்சியும் ஏமாற்றுகளும் கலங்கும்படி செய்து விட்டது. தமிழப் பெருமக்கள் இந்நாள்வரையில் என்னைச் சக்ர வர்த்தியாகப் பெற்றிருந்ததால் அவர்கட்கு எவ் வகைப்பட்ட இன்னலும் ஏற்படாதவாறு காத்து வந்தேன். அவர்களின் மானத்தைக் காத்து வந் தேன. ஏமாற்றுக்காரரின் வலையிற் சிக்கிய இந்நாளே

அவர்கள் தங்களசுயமரியாதைக்கு இடையூறு தேடிக் கொண்ட தீ நாளாகும். என் செயவேன. கலஙகாத என் சித்தம கலங்கவும நோந்தது. ஆயினும் எனக்கு இன்று ஏற்பட்ட கலக்கம் என் பொருட்டனறு. எனது தமிழ மக்கள் பொருட்டே, தனமானம் எனற பெரும் பாதையினினறு மானமறற அடிமை வாழ்க் கையின பாதையில் அடிவைதது விட்டாரகளே! ஆரி யர்களின இநதப் பெரிய பிரசாரத்தில் நமது சேனைதி பதியும் என குமாரனும மடுபட்டதின காரணந்தான புரியவில்லை! கேட்ட மாத்திரத்தில் எட்டுத்திக்கும் வாழத்துக் கூறுமபடி செஙகோல் செலுத்தும் இர ணியனுக்கு வாயத்த பிள்ளையின தனமையும் நனரு யிருககிறது!

மந்திரி: தங்கள் பிளளையைப்பறறி எவ்வித முடிவுக்கும் நாம் வந்துவிடலாகாது. இன்னும் பார்க்க வேணடும்.

(போகிறார்கள்.)

காட்சி 11.

இடம்: அரண்மனை (பட்டஞ்சூட்டும் வைபவம்.)
உறுப்பினர்: பலதேச அரசர், இரணியன், ப்ரகலாதன், சேனாதிபதி, மந்திரி, லீலாவதி முதலிய அந்தப்புர மாதர்கள், பொதுமக்கள், வாத்தியக் காரர்கள், ஆணுடை தரித்த மாறுவேடத்துடன் சித்ர பானு,

(இரணியன் தனது சிம்மாசனத்தில் மந்திரி பிரதானிகளோடு வீற்றிருத்தல்.)

மிதுனபுரி மன்னன் : (வணங்கி) அரசர் பெருமானே! மிதுனபுரி மன்னன் வணக்கஞ் செலுத்துகிறேன்.

இரணியன் : வணக்கம், ஆசனத்தில் அமர்க.

மச்சபுரி மன்னன் : அரசர் பெருமானே தங்கள் குமாரன் ப்ரகலாதனுக்கு இளவரசுப் பட்டங் கட்டுவதுபற்றி எனது மகிழ்ச்சியை தெரிவிக்கிறேன். மச்சபுரி .மன்னன் வணக்கம்.

இரணியன் : தோழரே! நீவிர் வந்ததால் இவ் வைபவத்தைச் சிறப்புறுத்தினீர்கள். அமர்க.

விதர்ப்பநாட்டரசன் : அரசர் பெருமான் குமாரன் நீடூழி வாழ்க! பெருமானே! விதர்ப்பநாட்டு மன்னன் வணக்கம்.

இரணியன் : தங்கள் செங்கோல் நிலைபெறுக. இவ் விருக்கையில் அமர்க.

(பொதுமக்களிற் சிலர் சபையை நோக்கி வருகிறார்கள்)

அன்புள்ள குடிகளே! அனைவரும் அமரும்படிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

(முரசு முழங்குகிறது. ஒருவர் தட்டில் இளவரசின் க்ரீடந் தாங்கி வருதல். சகல வாத்தியமும் முழங்குகின்றன. ப்ரகலாதனைச் சேனாதிபதி அழைத்து வருதல்.)

மந்திரி : (ப்ரகலாதனை யழைத்து இளவரச ஆசனத்தின் அருகில் நிற்க வைத்து) நமது சக்ரவர்த்தி இரண்ய நாமத்தால் இந்நாள் பல தேச அரசர்கள் திருமுன்பும், தேசப் பெருமக்கள் திருமுனபும், சக்ரவர்த்தி திருமகனார் பரகலாதனுக்கு இளவரசப பட்டத்தை நான் சூட்டுகிறேன்.

(ப்ரகலாதனை நோக்கி)

இரணிய குமாரா! தமிழர் முறைப்படியும், இவவரசாங்க வழக்கப்படியும், பின்னாளில் நீ உனது தந்தையார் ஒழுகிய நெறியே இந்நாட்டை ஆட்சி செயவதாய உறுதி கூறுவதற்கு அறிகுறியாகவும, ராஜ விஸ்வாஸப் பிரமாணமாக "இரணிய நாமத்தை வாழ்த்துகிறேன்" என்று உன் மனதாரச் சொல்லி இவ்வாசனத்தில் அமர்வாயாக.

(உடனே அங்கு மாறுவேடத்தோடு அமர்ந்திருக்கும் சித்ரபானு எழுந்து தானிருப்பதை ஞாபகப்படுத்துவதாகச் சமிக்ஞை செய்து அமர்தல்.)

ப்ரகலாதன் : சர்வலோக சரணயனுகிய ஸ்ரீமந் நாராயணன நாமம வாழக *

(இதைக் கேட்டவுடன் அனைவரும் ஹா ! என்று திடுக்கிட்டு முகம் சுருங்குதல். சிலர் காதை யடைத்தல். சிலர் திடுக்கிட்டுத் தலையில் கை வைத்துக் குனிதல்.)

பாட்டு

இரணியன்:

துஷ்டா விடடா ! விடடா உன்றன்
துடுக்கும் மிடுக்கும்நலம் தடுக்கும் கெடுக்கும் உனக்
கடுக்கும் படிக்கு நடப்பாய்.

இடுக்கண் மிகுக்கும்படி தொடுக்கும் மொழியைச்செவி
மடுக்கும் எனதுடலும் துடிக்கும் துடிக்கும்அட. (விட)

பிடிக்கும் தமிழர்களின் கொடிக்கும் எனதுமணி
முடிக்கும் பழுதுவரும் படிக்கு நடப்பதென்ன?

குடிக்குக் கொடுமைசெய நடிக்கும் ஆரியர்களின்
படிப்பைப் படிக்கவந்தாய் தடிப்பயலே இத்ததி
(விட)

---

* சட்ட சபைகளிலும் நீதி மன்றங்களிலும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலும் தற்காலம் சொல்லப்படும் ராஜ விஸ்வாஸப் பிரமாணத்திற்கு (Oath of Allegiance) பதிலாக "ஸ்ரீமந் நாராயண நம." என்றுஅங்கத்தினர் சொல்வார்களேயானுல் அரசப் பிரதிநிதிகள் ஒத்துக் கொள்வார்களா ? பிற மதத்தினர் ஒப்புக்கொள்வார்களா? என்பதைச் சிந்தை செய்யவும்.

இரணியன் : (அதே சமயத்தில்) சீ! துஷ்டா! என்ன சொன்னாய்? அடக்கு உன் இறுமாப்பை! மூடனே! உனது தமிழ்த் தன்மை எங்கே? என் பெயரைக் கெடுக்க வந்த கோடாரிக் காம்பே! தமிழ்ப் பெருமக்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட களங்கமே! உன் நெஞ்சைப் பிளப்பேன்! உன்னை என் மகன் என்ற காரணத்தினால் நான் மன்னிக்கவில்லை. பொது மக்களின் இளவரசன் என்ற காரணத்தினால் உன்னை ஒருமுறை எச்சரிக்கிறேன். ஆரியர் அயோக்கியத் தனத்திற்குக் கட்டுப்பட்டாயா? தமிழ ரத்தத்தை உகுத்தாயா? என் எதிரில் நீ சொல்லிய வார்த்தையின் பொருளென்ன? உனது சொந்த நாட்டு மக்களுக்கு விரோதமாக 'ஆரியப் பேடிகளின் சார்பில் நான் இருப்பேன்' என்று சொன்னதாகவல்லவோ முடிகிறது உன் கருத்து? "நாராயணன் நாமம் வாழ்க" என்றாய். 'நாராயணன்' என்ற பதத்தால் நீ குறிக்கும் மனிதன் யார்? அல்லது ஒரு சக்தியுள்ள பொருளானால் அப்பொருள் எது? மூடனே! மறைந்திருந்து வஞ்சகச் சூழ்ச்சியால் காரியத்தைச் செய்வதையே தொழிலாக உடைய ஆரியர்களுடைய காப்பாளனாக எண்ணப்படும் 'நாராயணன்' என்ற பொருள், அல்லது உருவம், அல்லது மனிதன் எங்கே? ராஜ விஸ்வாஸப் பிரமாணம் செய்ய வேண்டிய இடத்தில் அர்த்தமில்லாத வார்த்தையை உபயோகித்துச் சபையின் மனதைப் புண்படுத்தினாய்! எவனிடம் உனது பாசாங்கும் உனது கூட்டத்தார்களான ஆரியப் பாதிரிகள், ஆரிய ஜனங்கள் இவர்களின் அட்டகாசமும் செல்லாதோ அப்படிப்பட்ட என்னிடமா உன்வரிசையைக் காட்டவந்தாய்?

மந்திரி : அப்பா! நீ வாய் தவறிக் கூறியிருக்கலாம். அது பற்றிக் கவலையில்லை. "இரணிய நாமத்தை வாழ்த்து

கிறேன்" என்று இப்போதாவது சொல்லிவிட்டு அமர்வாயாக.

அரசர்கள் : ஆம்! ஆம்! அப்படியே செய்யலாம்.

ப்ரகலாதன் : நான வாயதவறிச சொல்லவில்லையே? ஸ்ரீமந் நாராயண நாமத்தையே நான் மீண்டும் வாழத்துகிறேன.

(உடனே லீலாவதி ஓடி அணைத்துக் கெஞ்சிய முகத்துடன்,)

லீலாவதி : அருமைப் பாலா! ஆசைககொரு மகனே! என குலவிளககே! நீ என்ன வார்த்தை மறுபடியும் கூறினுய்? பயனறறதும் அர்த்தமறறதுமான இவ் வார்த்தையைக் கூறுவதன மூலம என பெருங் குழப்பத்தை உண்டாக்குகினருய? உன் தந்தையின கோபத்தைப பெருக்காதே! சகரவர்த்தியும் உனது அருமைத் தந்தையுமான ஒருவருக்கு வாழ்த்துக் கூற என்ன தடை! உனககு அடாத வார்த்தையைப் போதிததவா யாரப்பா?

ப்ரகலாதன் : அம்மா! சர்வ லோகத்தையும அவறறிலுள்ள எல்லா உயிர்களையும் சிருஷ்டித்தவன எவனே, நினைத்தமாத்திரத்தில் எவறறையும் அழிக்கவல்லவன எவனே, எவ்வுயிர்க்கும் உணவு தந்து காப்பவன் எவனே அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணன நாமமே வாழத்தத் தகுந்தது!

இரணியன் : (தனது வாளை உருவிக்கொண்டு) அடா மசகமே! என்ன சொனனுய? (ப்ரகலாதனை நெருங்குதல்)

லீலாவதி : (தடை செய்கிருள்) நாதா! சிறுவன் அறியாது சொன்ஞன், திருந்துவான். (ப்ரகலாதனைப் பார்த்து) அப்பா! பொதுமக்களும அரசர்களும் போற்றும் சக்ரவர்த்திக்கு உன்ஞல் அவமானம் ஏற்படலாமா? யோசித்துப் பார்! (இரணியனிடம்) நாதா! இன்று போகட்டும் நாளை இவ்வைபவத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம, அதறகுள பிள்ளைகருத் தக்கது சொல்லித் திருத்தி விடுகிறேன.

மந்திரி : பெருமானே அவவாறே செயது பார்ப்போம்.

அரசர்கள் : அவவாறே செய்து பார்க்கலாம்.

(அரசனை வணங்கிப் போதல்.)

காட்சி 12

இடம்: *அரண்மனையின் ஒரு புறம்.*
உறுப்பினர்: *ப்ரகலாதன், சித்ரபானு, சேனாதிபதி, சேவகர்.*

(சித்ரபானு ப்ரகலாதன் ஆசனங்களில் அமர்ந்தபடி)

ப்ரகலாதன்: *கணமணி! சித்ரபானு! திடீரென்று இங்கு யாராவது வந்துவிடக் கூடும். ஆதலால் நீ உனது ஆடையைத் தரித்துக் கொள். இச்சமயத்தில் நமது ரகசியம் வெடித்துவிடக் கூடாது. நேற்று நீ ராஜ சபையில் ஆணுடை தரித்துக்கொண்டு வீற்றிருந்தாயல்லவா? அப்போது உன் உருவம் ஓர் அரசிளங்குமரன் உருவமாகவே தோன்றிற்று. அப்போது நான் ஒரு பெண்ணாக இருந்தால் என் பாடு என்னாவது?*

சித்ரபானு: *நான் தங்களை முதலில் பார்த்தபோது நான் என்ன ஆனேனோ அதுதான் ஆகும்.*

ப்ரகலாதன்: *அடி மயிலே! ஆசைக் குயிலே! நேற்று ராஜ சபையில் நான் ராஜ விஸ்வாஸப் பிரமாணம் செய்யாததால் என் தந்தை ஓங்கிய வாள் என் மீது பட்டிருந்தால் என் கதி என்ன ஆவது? உன்னை விட்டுவிட்டு இறந்துதானே போக வேண்டும்.*

பாட்டு

சித்ரபானு :

விரல் பட்டிருந்தாலன்றோ தெரியும்—என்
பட்சமுள்ள தங்கள்மீது சக்ரவர்த்தியின் கை (விரல்)
பட்டாளத்து வீரர்கள் பார்த்தகண் பார்த்தபடி
எட்டுத்திசை சூழ்ந்திருக்க ஏற்படுத்தி வைத்தோமே
(விரல்)

அருகிலுமக் குத்துணை யாகவே ஆரியர்
உருவிய கத்தியோடும் உலவியே இருந்தார் (விரல்)
மந்திரத் தினாலும் உமை மகரிஷிகள் சூழ்ந்தே
எந்தவித ஆபத்துமே ஏற்படாமல் காத்தனர்
(விரல்)

சித்ரபானு: நாதா! உங்களுக்கு விஷயம் தெரியாது. இப்போது சொல்லுகிறேன கேளுங்கள. உங்களுக்குச் சக்ரவர்த்தியால் ஏதாவது ஆபத்து நேரிடுமெனறு கருதிச் சேனாதிபதியார் ஆயுதபாணிகளான தனது படை வீரர்களை ராஜ சபைக் கருகே தயாராகக் காத்திருக்கும்படி செய்தார். அந்தக கட்டளையினபடி வில் வீரர் ஆயிரம் பேரும், மல் வீரர் ஆயிரம் பேரும், கவண் வீரர் ஆயிரம் பேரும் ஜாக்கிரதையாக இருந்தார்கள். ஆயினும் இச்சேனா வீரர்களை நானும் எனது ஆரிய ஜனங்களும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணவில்லை. எங்கள் ஆர்ய மகரிஷிகளின் ஏற்பாட்டைக் கேளுங்கள். உங்கள மீது சக்ரவர்த்தியின் வாள பட்டிருந்தால் வாள் முறியுமேயன்றி உங்களுக்கு ஒருவிதக் கேடும் வந்திராது. சக்ரவர்த்தியின் கதியும் அதோகதிதான்.

ப்ரகலாதன்: பெண்ணே! உங்கள் மந்திரபலத்தை நம்பித்தானே இத்தனை பெரிய காரியத்தில் தலையிட்

டேன். பெண்ணே! நீ உள்ளே போ! மாறுவேடந் தரித்துக் கொள். ஒரு புறமாக இரு.

சித்ரபானு: நீங்கள் என்னை விட்டு எங்கே போகிறீர்கள்? உங்கள் தந்தை உங்களைக் காணவேண்டிய நேரம் இன்னும் ஆகவில்லையே!

ப்ரகலாதன்: அதற்காகச் சொல்லவில்லை. நீ இருப்பது தெரியலாகாதல்லவா?

(சித்ரபானு ப்ரகலாதனின் தனி அறையுள் போகிறுள்.)

சேவகன்: (ப்ரகலாதனை வணங்கி) சேனதிபதியார் தங்களைக் காண விரும்புகிருர்.

ப்ரகலாதன்: வரவிடு! வரவிடு!

சேனதிபதி: இளவரசே! என்னவிசேஷம்? உமது அன்னை உமக்குப் புத்தி சொனனுர்களா?

ப்ரகலாதன்: எவ்வளவோ சொன்னுர்கள். என் புத்தியைக் கலைக்க முடியாது. அது கிடக்கட்டும். நான் உம்மைக் கணடு கேட்க நினைத்திருந்த விஷயம் ஒன்று. கொலைக்களத்திற்கு அனறு குறறவாளிகளை நீர் அழைத்துப் போனபோது நடந்த புதுமை என்ன? சோதியைக் கண்டீராமே!

பாட்டு

சேனதிபதி:

சோதி எது தெய்வமேது சொல்லும்
துதிக்கும் தேவராதி எது—பரஞ் (சோதி)

ஓதும் மோக்ஷ நரகேது நல்
உலகை ஆரியர் கலகமே செய
உரைத்தனர் இதைவிடப் புவிதனிற் பரஞ் (சோதி)

மேதினிமேல் மத வாதமுண் டாக்கி
மேலும் கடவுளென்ற பயத்தையுந் தேக்கிச்
சாதிச் சடங்குகளைத் தூக்கி
தலையில் ஏற்றித் தம்நிலையை மாற்றிப்பின்
தமை உயர்த்திடப் புரிந்தனர் அன்றிப் பரஞ்
(சோதி)

சேனாதிபதி: எந்த சோதியை? உமக்கென்ன பயித்தியமா? ஆரியப் பாதிரிகள் சொல்லியபடி குற்றவாளிகளாகிய ஆரியர்களை விடுவிக்கவும் சக்ரவர்த்தியை ஏமாற்றவும் அவ்வாறு சொன்னேன்.

ப்ரகலாதன்: அப்படியா? பின் என்னதான் நடந்தது?

சேனாதிபதி: இதென்ன? பிறகும் அதென்ன என்கிறீரே! குற்றவாளிகளை வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டேன். என்னிடமிருந்த நான்கு கொலையாளிகளும் இதைச் சக்ரவர்த்தியிடம் சொல்லிவிடக்கூடும் என்று நினைத்து அவர்களை வெட்டிவிட்டேன்.

ப்ரகலாதன்: இவ்வளவுதானா?

சேனாதிபதி: வேறென்ன இருக்க முடியும்?

ப்ரகலாதன்: ஏன் அப்படிச் செய்தீர்?

சேனாதிபதி: இதென்ன இப்படிக் கேட்கிறீர்? எல்லாம் உம்பொருட்டுத்தானே! உம் நலத்துக்காகவே ஆரியப் பாதிரிகள் சொல்லியபடி செய்தேன். சக்ரவர்த்தி தயை எனக்கு எதற்கு? உம் தயையல்லவா சாசுவதம்!

ப்ரகலாதன்: சேனாதிபதி! நான் உமக்கு நன்றிகூறுகிறேன். ஆனால் அன்று நடந்ததில் தெய்வாம்சம் ஒன்றுமேயில்லையா?

சேனாதிபதி: *(நகைத்து) இளவரசே! நன்றாகக் கூற வேண்டுமென்றால், அன்று உமக்காக நான் நடத்தியது புரட்டே. புரட்டின் பேர் தெய்வாம்சம் என்றால் பொருத்தமாகத் தானிருக்கும்.*

(சேவகன் ஒருவன் அங்குவந்து முதலில் சேனாதிபதியையும் பின்பு இளவரசையும் வணங்கி நிற்றல்.)

சேனாதிபதி: *என்ன காரியமாய வந்தாய?*

சேவகன்: *சக்ரவர்த்தியார இளவரசரை அதிசீக்கிரம் அழைத்துவரக் கட்டளை பிறப்பித்துள்ளார்.*

ப்ரகலாதன்: *நேற்றுவரையில ஒன்றும் மாறறம் இல்லை. ராஜவிஸ்வாஸப் பிரமாணம் செய்யும்படி எனனைக் கட்டாயப் படுத்துவதில் பயனில்லை எனறு சொல்!*

சேனாதிபதி: *சேவகா, இஙகுவா! நான இருப்பதாக எவரிடத்திலும் சொல்லாதே! ஜாக்கிரதை!*

சேவகன்: *அப்படியே! (வணங்கிப் போதல்)*

ப்ரகலாதன்: *(சேனாதிபதியை நோக்கி) நீஙகள இனனும் சற்றுநேரம இஙகுத் தஙக உத்தேசம் போலும்!*

சேனாதிபதி: *ஆம்; தாமதிக்க வேண்டியிருக்கிறது. நான் இங்கிருப்பதால் தங்களுக்கு இடையூறு ஒனறுமில்லையே?*

ப்ரகலாதன்: *இல்லை, இல்லை, இல்லை. இந்நேரம் என் தந்தைக்குச் சேவகன சேதி சொல்லியிருப்பான், அடிபட்ட பாம்புபோல் சீறுவார்.*

சேனாதிபதி: *என்ன நடக்கிறதென்று பார்ப்போம்.*

(நான்கு சேவகர்கள் இரும்புச் சங்கிலியுடன் ப்ரகலாதனிடம் வருகிறார்கள். சேனாதிபதிக்கு முதலில் மரியாதைசெய்து நிற்கிறார்கள்.)

சேனாதிபதி: என்ன விசேஷம்?

நால்வர்: தலைவரே! இளவரசரை இரசசங்கிலியால் கட்டி இழுத்துவரச் சொன்னார் சகரவர்த்தி.

ப்ரகலாதன்: பார்த்தீர்களா! நான் சொல்லியதுபோல் நடந்தது.

சேனாதிபதி: அப்படியா? போர்ச சேவகர்களே! இப்படி வாருஙகள். ஒரு விஷயம். நான உஙகள் தலைவன் நான் சொல்லுகிறபடி நீங்கள் செயயக கடமைப் பட்டிருககிறீர்களல்லவா?

சேவகர்கள்: தாங்கள சொன்னபடி செய்யத் தடையொன்றுமில்லையே!

சேனாதிபதி: சக்ரவர்த்தியிடம்போய ஆசசரியத்தோடும் பரபரப்போடும் என்ன சொல்ல வேண்டும் தெரியுமா? "சஙகிலியால் இளவரசரைக் கட்டினோம் சஙகிலி பொடிப் பொடியாக உதிர்ந்து விட்டது. பிறகு நெருங்க முடியவில்லை. அக்கினி ஜவாலை வீசுகிறது. நாஙகள பயந்து ஓடி வந்து விட்டோம்," என்று தைரியமாகச் சொல்ல வேண்டும். சங்கிலியை இங்கேயே போட்டுவிட்டுப் போய்விடுங்கள.

சேவகர்கள்: அவ்வாறே! (போகிறார்கள்)

சேனாதிபதி: (அவசரமாக) இளவரசே! இனித் தாமதிக்கலாகாது. இனிச் சக்ரவர்த்தி கோபாவேசத்துடன் இங்கு வரக்கூடும். நாம் தக்க ஏற்பாட்டோடு இருப்போம். உமது உயிருக்கு ஏதாவது தீமை ஏற்படும். இதோ வருகின்றேன.

(சேனாதிபதி ஓடுகின்றான்.)

காட்சி 13

இடம் : அரண்மனையின் ஒரு புறம்.
உறுப்பினர் : ஆரியர்கள், காங்கேயன், சேனாதிபதி.

சேனாதிபதி : நீங்கள் அனைவரும் ஆயுதபாணிகளாகப் பிரகலாதன் தனியறையைச் சார்ந்த பல பக்கங்களிலும் பதுங்கியிருங்கள.

மகரிஷி : ஹிரண்யன் இச்சமயம் பரகலாதனிடம் கோபமாய் வரக்கூடும். ராஜ விஸ்வாஸப் பிரமாணம் செய்யும்படி கட்டாயப்படுத்தக் கூடும். மேலும் அந்த ஹிரண்யன் ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியைப் பற்றியும் இகழ்ந்து பேசுவான. அச்சமயம் திடீரெனறு அவன் மேற் பாயந்துவிட வேண்டும். காங்கேயா! நமது காரியத்தை நாமே செய்ய வேண்டும். இதோ! இந்தச் சிஙகத்தோலைப் போர்த்துக்கொள். பயப்படாதே. சேனாதிபதி உடன இருக்கிறார். சக்ரவர்த்தி என்னமோ மிக்க கலக்கமடைந்தே யிருப்பான். சேனாதிபதி யவர்களே! தாமதிக்காதீர்கள். இதோ வந்து விட்டோம்.

(சேனாதிபதி ப்ரகலாதன் அறையை நோக்கி ஓடுகிறான். உடனே சித்ரபானு தனது ஆனுடையுடன் அங்கே ஓடிவருகிறான்.)

சித்ரபானு : (தனது கூட்டத்தாரை நோக்கி) சேனாதிபதியையும் அதே நேரத்தில் ஒழித்துவிட வேண்டும். ஆரியர் விஷயத்தில் அவனுக்குச் சிறிதும் நம்பிக்கையில்லை. நமது சூழ்சசி அனைத்தும் அவனுக்குத் தெரியும்.

அவனை விட்டு வைத்தால் நமக்கு அவனாலும் ஆபத்து நேரிடும். சக்ரவர்த்தியிடமிருந்து சேவகர்கள் அடிக்கடி வந்து போவதால் இளவரசுடன் நெருங்கவோ, அல்லது சேதி தெரிவிக்கவோ முடியாததால் நான் அவசரமாக ஒரு கடிதத்தை எழுதி இளவரசரிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன. அக்கடிதத்தில் "இதே சமயத்தில் சேனாதிபதியையும் ஒழித்துவிட வேண்டும்," என்று விபரமாயக குறிபிட்டிருக்கிறேன். சீக்கிரம் நாம் அஙகு போக வேண்டும்.

(அனைவரும் ப்ரகலாதன் தனியறையைச் சார்ந்த பல பக்கங்களிலும் ஒடி ஒளிந்து கொள்ளுகிறார்கள்.)

காட்சி 14

இடம் :	கொலுமண்டபம்.
உறுப்பினர் :	இரணியன், மந்திரி, சேவகர்கள்.

போர்வீரர்கள் : *(இரணியனை வணங்கி)* பெருமானே! நாங்கள் இளவரச்ரைக கட்டினோம். இளவரசர் கட்டுப் படவில்லை. ஏதேதோ பேரைச சொல்லுகிறார். எஙகளை ஒருவித அககினி ஜ்வாலை நெருஙக விட வில்லை. இனி நெருங்கினால் வெந்துபோவது நிச்சயம்.

இரணியன் : *(கோபத்துடன் ஆசனத்திலிருந்து குதித்து)* வஞ்சகர்களே நானறிவேன உங்களை! மந்திரி! இதோ நானே சென்று அவனை இழுத்து வருகிறேன.

(கத்தியை உருவிக்கொண்டு ஓடுகிறான்.)

காட்சி 15.

இடம்: ப்ரகலாதன் தனியறை, தனியறையைச் சேர்ந்த இடங்கள்.

உறுப்பினர்கள். ப்ரகலாதன், லீலாவதி, இரணியன், சேனுதிபதி, ஆயுதபாணிகளாகிய ஆரியர், ஆணுடை பூண்ட சித்ரபானு, சிங்கத் தோல் போர்த்த காங்கேயன்.

பாட்டு

இரணியன் :

சீச்சீ - அறிவேன் அறிவேன் உங்கள் சூழ்ச்சியை உம்மால்
அசைக்க முடியுமோ என் ஆட்சியைக்

குறியற்ற ஆரியர் கூட்டத்திற் சேர்ந்தின்று
கொட்டமடிப்பதும் நித்தமும் கட்டளை முற்றுமறுப்பதும் (அ)

இறையவன் என்னையோ வெறுப்பது சொந்த
இனத்தவர் வேரையோ அறுப்பது

மறைமுகமாய் என்னை வஞ்சிக்க எண்ணிடும்
மடையன் கடையன் தன்னை விடவும் படுமோ சற்றும் (அ)

இரணியன் : (உருவிய வாளுடன் கோபமாய் ஓடிவந்து ப்ரகலாதனை இடது கையால் இழுத்து) பெற்றவனைத் தின்ன வந்த நரிக்குட்டியே! என்ன சொனுய்!

(வாளை ஓங்குமுன் லீலாவதி ஓடிவந்து வாளைப் பிடித்துக் கொள்கிருள். இரணியன் சிறிது யோசித்தல்.)

பாட்டு

லீலாவதி:

நாளும் சுமந்துபெற்ற காளையை வெட்டவோ நீர்
வாளைச் சுமந்தீர் துரையே
தாளைப் பிடித்தேன் நானே தமிழ் மக்களின் கோமானே
கோளோ இதென்ன கொள்ளை குளறினான் சிறுபிள்ளையை
(நா)

லீலாவதி: ப்ராணநாதரே! தாங்கள் பெற்ற பிள்ளையல்லவா? (ப்ரகலாதனிடம்) அப்பா! எவரிட்ட மருந்தினால நீ சித்தங் கலங்கினாய!

பாட்டு

லீலாவதி:

தந்தை மனது நைந்தே தவித்தார் கோபம் எழுந்தே
மைந்தா என்குலக் கொழுந்தே உன்
புத்தி தடுமாறிற்றோ (நீ) புனையும் முடிக் காய்த்தோ
இந்தவிதம் வருந்த (உனக்கு) எவரிட்ட மருந்தோ (நா)

ப்ரகலாதன்: மனிதரிட்ட மருந்தல்ல! ஸ்ரீமந் நாராயணனிட்ட மருந்துதான அம்மா!

விருத்தம்

ஆராயும் அறிவுமின்றி அன்பின்றி உண்மையின்றிச்
சீரேதுமின்றி வந்த சிறுநாய்கள் ஆரியர்க்கே
நேரான அடிமையேகேள், நீசதா உரைக்கும் அந்த
நாராயணன் தான்எங்கே நான்காணக் காட்டுவாயே.

இரணியன்: அடே வஞ்சகனே! ஆரியப் பேடிகளின் அடிமையே! நீ சொல்லும் நாராயணன் எங்கே யிருக்கிறான் காட்டுவாயா?

ப்ரகலாதன்: அவன் எங்குமிருப்பான். இதோ இருக்கும் இந்தத் தூணிலுமிருப்பான. துரும்பிலுமிருப்பான்.

இரணியன்: (கோபத்தால்) இந்தத் தூணிலுமா?(என்று தூணை உதைத்தல்; உடனே சிங்கத்தோல் போர்த்த காங்கேயன் சிங்கத்தோல் போர்த்தபடியே தூணுக்குப் பின்புறமாக இருந்து இரணியனை நோக்கி)

காங்கேயன்: அடா! நாராயணன நாமே! எமது பக்தனை ரக்ஷிக்கவும் உன்னை சிக்ஷிக்கவும் தூணிலிருந்தே ப்ரஸன்னமானேம்.

(இதற்குள் ஆயுதபாணிகளாக இருந்த ஆரியர் இரணியனுக்குப் பின்புறமாக நெருங்குதல்)

இரணியன்: (பின்புறமாக நெருங்கி வரும் ஆரியர்களையும் எதிரில் நாராயணன் என்று சொல்லிக்கொண்டு நிற்கும் உருவத்தையும் கவனித்துக் கடகடவென்று இடி இடிப்பது போற் சிரித்து, நராயண உருவத்தைப் பார்த்து) அடே! நான தூணை உதைத்தேன் நாராயணனாகிய நீ வந்தாய்! உன்னை உதைத்தால் உன்னிடமிருந்து தூண் வெளிவருமா பார்க்கிறேன்! (என்று சொல்லிக் காங்கேயனை உதைத்தல். உடனே சிங்கத்தோல் கழன்று சிறிது தூரம் போய் விழுகிறது. காங்கேயன் பெருஞ் சத்தத்துடன் விழுந்திறத்தல், இதற்குள் பின்னுலிருந்த ஆரியர்கள் அனைவரும் ஓடிவந்து முதுகில் குத்திவிடுதல். இரணியன் முடிவுறுதல்)

லீலாவதி: ஆ! (இரணியன் கையிலிருந்த வாளைத் தூக்கி தற்கொலை செய்து கொள்ளல்.)

சித்ரபானு: அண்ணா! (என்று காங்கேயன்மேல் விழுந்து அழ ஆரம்பித்தல்.)

ஆரியர்: நாராயணா! நாராயணா! நாராயணா!

(சேனாதிபதியைக் கொல்லப் ப்ரகலாதன் முனைகிறான்.)

சேனாதிபதி: (எதிர்த்து) உன் தந்தையைக் கொன்றது மல்லாமல் என்னையும் கொன்று பட்டம் கட்டிக் கொள்ள நினைக்கிறாயா?

(என்று ப்ரகலாதனைக் கொல்லுதல். அவன் மறைந்ததும் அவன் இடையில் இருக்கும் கடிதம் தெரிகிறது. அதை எடுத்துப் படிக்கிறான்.)

கடிதம்

எனது ஆசைப் பிராணநாதரே! நான் தங்களை மணந்த நாளாக என்னை எப்படியாவது கைப்பற்றவேண்டும் என்று சேனாதிபதி முயற்சி செய்வதோடு தங்களையும் ஒழித்து இந்த அரசாட்சியையும் கைப்பற்ற எண்ணியிருக்கிறான். இதே சமயத்தில் சேனாதிபதியையும் ஒழித்து விட வேண்டும்.

தங்கள் நாயகி,

சித்ரபானு.

ஆஹா! என்ன ஆச்சரியம்! என்னையும் ஏய்த்தாளா? என்னைக் கொலை செய்யவும் சதி செய்தாளா?

(சுற்றுப்புறமாகப் பார்க்கிறான் காங்கேயன். சமீபத்தில் யாரோ 'அண்ணா' என்று அழுவதைக் கவனிக்கிறான். சித்ரபானுவின் ஒரு பக்கத்து மீசை விழுந்து விட்டதால் சந்தேகித்து அவள் ஆணுடையைக் களைகிறாள். கழுத்தில் தாலியுடன் சித்ரபானுவைக் காணுகிறான்)

ப்ரகலாதன கட்டிய தாலியா இது? என்னைக்கொல் லும்படி ஏவிய கடிதமா இது?

(சித்ர்பானுவைக் குத்திக் கொல்லுதல். இச் சமயம் ஆரியர் பயந்து ஓட்டம் பிடித்தல். சேனாதிபதி கையிற்கட்டாரியுடன் அங்குள்ள அலங்கோலக் காட்சியைக் கண்டு நிதானித்து)

என்ன காரியம செயதேன? முதலில் நான சித்ர பானு என்னும் இச்சண்டாளியின அழகில ஆசையுற றேன. அவள அழகானது வஞசக ஆரியர் சூழச் சிக்கு வாசறபடி என்பதை நான கருதாமறபோனேன. அதனால் அவள வலையிற சிககுணடேன. பிறகு அவள் வார்த்தைககுக் கட்டுபபட்டேன. அவள என்னைத் தன கையில அடககிககொண்டாள். 'இந்த ராஜயத்தை எனக்குப் பட்டம் சூட்டுகிறேன' என்று சொன்னதினாலும, என்னைத் திருமணம் செயதுகொள் ளுகிறேன என்று ஆசை காட்டியதாலும் அவள் கருத் தின்படி காரியம செய்யவும் ஆரம்பித்தேன. இதற் கிடையில் என்னுடைய உதவி யிருப்பதைப் ப்ரகலாத னுககு தெரிவித்து அவனை மணநது செயது அவ னுடைய உதவியையும சம்பாதித்தாள. இதெலலாம எதறகு? தமிழா ஆதிக்கத்திறகே உலைவைபபதற கல்லவா? ஆரியச சிறுக்கியின வஞசம தெரிந்தும நான் அவள சொற்படி நடந்தேன. சக்ரவர்த்தி இறந்தார். ப்ரகலாதன இறந்தான. பட்டமகிஷி இறந்தாள. அவாகளின உடல், ரத்தச் சேற்றில் மிதககின்றனவே! இத்தனைககும் நான் காரணனே என்ன காரியம் செயதேன! அந்தோ! என்ன காரியம் செயதேன்!

(அதிசோகம்)

(குத்தப்பட்டுக் கிடக்கும் இரணியனைப் பார்த்து)

அந்தோ! பெருமானே! பெருமக்களின் கோனே! நானே உன் வீழ்ச்சிக்குக் காரணன் ஆனேனே! இந் நாட்டின் பழந்தமிழர் ஆதிக்கத்தின் காவலனே! ஆரியர் சூழ்ச்சியை விளக்கும் நாவலனே! வையகம் நிலை குலைந்தாலும் வான நிலை குலைந்தாலும் மனோ நிலை குலையாத மறத்தமிழவீரா! உதாரா! பார்வாய்ந்த மன்னர் தொழும் போவாய்ந்த மலைப்புயனே! என் குலப்பயனே! உன்னுருயிர் முடிந்து விட்டதா? அந்தோ! சாயா இமய மலைபோன்ற உன் உடல் சாய்ந்ததா? தமிழர் சலுகை தீர்ந்ததா? ஆரியர் நடுங்க விழிக்கும் விழி மூடிற்று? அண்ணலே! எங்கள் பழம் பெருமை ஓடிற்று?

உலகமெலாம் கட்டியாண்ட உன் பெருவாழ்வு பொடி பட்டதா? அந்தோ! தமிழர் கோட்டை பிடிபட்டதா? நேரிய முறையில் எதிர்ப்பதெனனும் தமிழத் தன்மையைப் பெரிதாக நினைத்தாய்! உன் ஆவியைச் சிறிதென மதித்தாய்! அப்பனே! உனது தமிழத் தன்மைக்கு உன் ஆவியை அர்ப்பணம் செய்தாய்! மறைந்திருந்து திடீரென்று சூழ்ந்த ஆரியரை நீ நகைத்தாய்! வஞ்சகர் ஆயுதந் தாங்கி உன் முதுகின் புறத்திற் சூழ்ந்து கொண்ட போதும் உன் உயிரை மதியாமல், சிங்கத்தோல் போர்த்த பேடியை நோக்கி, "தூணை உதைத்தேன் நாராயணன் வந்தான்; நாராயணனை உதைத்தால் தூண் வெளிப் படுமா?" என்று கூறி நகைத்து—நகைச்சுவைக்கு இலக்கியம் சேர்த்தாய்! ஆரியர் பொய்யை, கடவுள் பூச்சாண்டியை உடைத்தெறியும் பணியை உன் உயிர் போகும் நேரத்திலும் மேற்கொண்டாய!

அண்ணலே! மறைந்தாயா! இனி உன் வீரப்பேச்சை எங்குக் கேட்பேன? வீரப் பார்வை யாரிடம் உண்டு? தமிழ வளர்த்த தமிழா! தமிழறிந்த தமிழா! தமிழ ரைக்காத்த தமிழா! தமிழ மக்கட்கு இடையூறு நேர்ந் தால் இனி யாரிடம் முறையிடுவது? அந்தோ! பேடித் தனம் நிறைந்த ஆரியர் உனனைப பினனிருந்து குத்தி யதை இந்தப் பாவி பார்த்தும் சுமமாவிருந்தேனே! இந்தப் பாழும் தோளகளசுமமா இருந்தனவே! இதன பொருட்டு நான எனககு இடும் தண்டனை என்ன? இநநாட்டிறகு நான அரசனுக அமைவதுதானு? அந்தோ! "சக்கரவர்த்தியைக கொனறதுமல்லாமல் அவன ராஜயத்தையும் ஒப்புககொண்டான!" என்ற பழியை நான் ஏறறுக்கொளளலாமா ?

ஏ! தமிழ்ப் பெருமக்களே! எனக்குத தண்டனை இடுங்கள! ஆரியரை நம்பாதீர்கள்! உஙகள அறிவை, உங்கள் ஆணமையை ஆரியரின சூழசசியில் எள்ளத் தனையும் ஈடுபடுத்தாதீர்கள! ஆரியர்களை அகற்றுங் கள. தமிழர் நாட்டைத் தமிழா நாடாககுஙகள. உங கள் சககரவர்த்தி உங்களுக்காக மாணடார். ஆரியர் அகரமத்திலிருந்து உங்களை மீட்கவே மாண்டார். அவர் மாண்டதறகு, ஆரியர் சொல்லும் வேதம் மந்திரம், கடவுள அவதாரம்—காரணமே அலல. இவை யனைத்தும் அயோககியர்களின் பொய்யுரைகள். அந்தோ! வீரத் தமிழன மாண்டதற்குக காரணத்தை —அவன சரித்திரத்தை உண்மையாக எழுதவும் கவிஞர்கள் அஞ்சுவாரோ? இன்றுவீரத்தால் உகுத்த சக்கரவர்த்தியின் ரத்தத்தின் ஒவ்வொரு துளியும் இனறைக்கில்லாவிடினும் ஒரு காலத்தில் வீரத் தமிழரை, சுயமரியாதையுடைய தமிழரை உண்டாக் கும் என்ற உறுதியோடு, இதோ, நான் விடை பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்! பிறகாலத் தமிழர்களிடம் இந்நாட்டை ஒப்படைத்து நான விடைபெற்றுக் கொளளுகிறேன.

(கையிலிருந்த கட்டாரியால் குத்திக்கொண்டு இறத்தல்.)